

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 02, 2016

Nummer 2, 2016

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3636](#) 18-12-2015

Hoekstra q.q./R.M. Trade B.V.

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:111](#) 19-01-2016

Lexin

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:5469](#) 24-12-2015

Prien Holding

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3434](#) 22-12-2015

Suntrap

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:5337](#) 22-12-2015

P.W. Aluminium Company B.V./J.B. Diensten B.V. (voorheen Daxxa Diensten B.V.)

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:5277](#) 22-12-2015

Euro Aktief Uitzendbureau BV

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3515](#) 22-12-2015

A c.s./Stichting Havensteder

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:5206](#) 15-12-2015

Yelloobee

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:5071](#) 01-12-2015

AMS/Heidelberger

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:4874](#) 24-11-2015

Fayrefield

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:4454](#) 02-11-2015

Meavita

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3821](#) 09-06-2015

X/De Vries-Oosterveld q.q.

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2016:232](#) 20-01-2016

Shairplane B.V./Great Lakes Reinsurance PLC

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:449](#) 15-01-2016

Continental Foods Belgium N.V./Intertaste c.s.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:234](#) 06-01-2016

Trest

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:248](#) 06-01-2016

Balvert/Beton Bouw Nederland c.s.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:79](#) 06-01-2016

curator/X

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:5760](#) 29-12-2015

Fysiotherapiepraktijk de Perikhof B.V.

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2015:5982](#) 23-12-2015

Stichting Claimstichting Bouwstate B.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2015:9514](#) 22-12-2015

Verdwijvende stichtingen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2015:8575](#) 09-12-2015

Bronwaterleiding Doorn NV

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:5676](#) 09-12-2015

Eisers/Stichting Landgoed de Hellendoornse Berg

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2015:5620](#) 09-12-2015

IJK Totaal Onderhoud B.V.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2015:11765](#) 21-10-2015

Enisul

RECHTSPRAAK

Shairplane B.V./Great Lakes Reinsurance PLC

Geldt de indirect bestuurder van de vennootschap, welke vennootschap verzekerd is voor verlies en schade van een aan haar in eigendom toebehorend vliegtuig als 'Insured' in de zin van de polisvoorwaarden? De rechtbank oordeelt van wel en stelt het handelen van de indirect bestuurder dus gelijk aan het handelen van de vennootschap. Nu deze indirect bestuurder de ter zake dienende luchtvaartregels heeft overtreden, behoeft de verzekeraar geen uitkering te doen aan Shairplane.

In deze zaak vordert Shairplane B.V. nakoming van de verzekeringsovereenkomst door Great Lakes Reinsurance PLC ('verzekeraar'), nu het vliegtuig waarvan Shairplane eigenaar was total loss is geraakt en bij de verzekeraar was verzekerd voor verlies en schade. De verzekeraar verweert zich met de stelling dat Shairplane niet aan de 'conditions precedent' uit de polisvoorwaarden heeft voldaan, nu de indirect bestuurder van Shairplane, die gelet op de polisvoorwaarden als 'Insured' moet worden beschouwd de Wet Luchtvaart heeft overtreden.

De rechtbank stelt allereerst vast dat de indirect bestuurder artikel 2.1 van de Wet Luchtvaart heeft overtreden. Met betrekking tot de vraag of de verzekeraar een beroep kan doen op de 'conditions precedent' uit de polisvoorwaarden oordeelt de rechtbank als volgt.

Centraal staat de vraag wie als 'Insured' in de zin van de polisvoorwaarden moet worden aangemerkt. Bij de uitleg daarvan stelt de rechtbank voorop dat deze uitleg naar Nederlands recht dient te geschieden, ook al zijn de polisvoorwaarden oorspronkelijk onder Engels recht geredigeerd. Partijen hebben immers expliciet Nederlands recht op deze overeenkomst van toepassing verklaard. De uitleg van de polisvoorwaarden is onder Nederlands recht met name afhankelijk van objectieve factoren, zoals de bewoordingen waarin de desbetreffende bepalingen zijn gesteld, gelezen in het licht van de verzekeringsvoorwaarden als geheel. Uitgangspunt is dat het de verzekeraar vrijstaat om in de verzekeringsvoorwaarden de grenzen te omschrijven waarbinnen hij bereid is dekking te verlenen. Dat brengt ook de vrijheid mee

om daarbij – op een wijze die voor de verzekeringnemer op grond van objectieve factoren voldoende duidelijk kenbaar is – binnen een samenhangend feitencomplex slechts aan bepaalde feiten of omstandigheden (rechts)gevolgen te verbinden en aan andere niet, dan wel onderscheid te maken tussen gevallen die feitelijk zeer dicht bij elkaar liggen (vgl. HR 16 mei 2008, *NJ* 2008/284). In dit geval is gesteld noch gebleken dat partijen hebben onderhandeld over de totstandkoming van deze overeenkomst, inclusief de polisvoorwaarden, noch dat zij in dat kader over en weer verklaringen hebben afgelegd.

De rechtbank gaat vervolgens over tot uitleg van de polisvoorwaarden en oordeelt dat onder de ‘Insured’ tevens moet worden verstaan de indirect bestuurder. Dit betekent dat de verzekeraar een beroep kan doen op de ‘conditions precedent’, te weten dat de ‘Insured’ in de zin van de polis (in dit geval de indirect bestuurder) de ter zake dienende luchtvaartregels heeft overtreden en de verzekeraar geen uitkering behoeft te doen aan Shairplane. De vorderingen van Shairplane worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2016:232

Zaaknummer: C/01/282689/HA ZA 14-600

Rechters: M. Rietveld

Advocaten: G.J.H. de Vos en J.M. Atema

Wetsartikelen: 2.1 Wet Luchtvaart

RECHTSPRAAK

Lexin

Bestuurdersaansprakelijkheid. De curator spreekt de (indirect) bestuurder van vier failliete vennootschappen aan op grond van artikel 2:248 BW. De curator heeft gemotiveerd gesteld dat over bepaalde perioden in het geheel geen administratie is bijgehouden voor de vier vennootschappen. In reactie hierop heeft de bestuurder aangevoerd dat de ontoereikende administratie het gevolg is geweest van het tekortschieten van enkele medewerkers van de vennootschappen en met name van de CFO. Volgens het hof kan deze stelling de bestuurder niet baten, omdat de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van de administratie te allen tijde berust bij de bestuurder. Ten slotte, met de (niet nader onderbouwde) stelling dat de faillissementen zijn veroorzaakt door een afname van de vraag naar de producten, heeft de bestuurder – aldus het hof – niet aannemelijk gemaakt dat een andere oorzaak dan de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is geweest van de faillissementen.

De feiten zijn als volgt. Appellant in deze zaak ('appellant') was bestuurder en enig aandeelhouder van Beheer B.V. ('Beheer'). Beheer was bestuurder en enig aandeelhouder van Lexin Holding B.V. ('Lexin Holding'), Lexin Holding was bestuurder en enig aandeelhouder van Lexin International B.V. ('Lexin International') en Lexin International was bestuurder en enig aandeelhouder van Lexin Nederland B.V. ('Lexin Nederland'). Voormelde vier vennootschappen zijn in 2009 en 2010 failliet verklaard en in alle vier de faillissementen is mr. Tiesing benoemd tot curator ('curator').

In eerste aanleg heeft de curator onder meer gevorderd een verklaring voor recht dat appellant uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid aansprakelijk is voor het tekort in de faillissementen van de vier vennootschappen. Aan deze vordering heeft de curator artikel 2:248 BW ten grondslag gelegd. Een deel van de grieven heeft betrekking op het oordeel van de

rechtbank dat appellant jegens de boedel van de vier vennootschappen aansprakelijk is uit hoofde van artikel 2:248 BW.

In reactie op de stellingen van de curator dat voor Beheer, Lexin Holding, Lexin International en Lexin Nederland in het geheel geen administratie is bijgehouden over bepaalde perioden, heeft appellant aangevoerd dat de ontoereikende administratie het gevolg is geweest van het tekortschieten van enkele medewerkers van de vennootschappen, en met name van de CFO, die volgens appellant ‘een potje maakte van de administratie’.

Volgens het hof kan deze stelling appellant niet baten, omdat de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van de administratie te allen tijde berust bij de bestuurder. Gesteld dat juist is dat appellant maatregelen heeft getroffen ter verbetering van de kwaliteit van de administratie, dan doet dat niet af aan het feit dat de administratie in de daarvóór liggende periode – van op zijn minst verscheidene maanden – niet aan de eisen heeft voldaan. In zoverre volgt reeds uit de eigen stellingen van appellant dat hij als bestuurder van de vier vennootschappen zijn administratieverplichting niet is nagekomen. De onbehoorlijke taakvervulling wordt tevens (weerlegbaar) vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement van de vennootschappen te zijn geweest.

Op grond van het voorgaande houdt het hof het ervoor dat de administratie van de vier vennootschappen in de relevante periode vóór de faillissementen niet heeft voldaan aan de op grond van artikel 2:10 lid 1 BW te stellen eisen en dat appellant daarom in zoverre zijn boekhoudverplichting heeft geschonden. Derhalve staat op grond van het bepaalde in artikel 2:248 lid 2 BW (onweerlegbaar) vast dat appellant zijn taak als bestuurder onbehoorlijk heeft vervuld.

De vraag die vervolgens rijst, is of appellant aannemelijk heeft weten te maken dat andere feiten of omstandigheden dan zijn onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement van de vier vennootschappen zijn geweest. Appellant stelt nu dat de faillissementen zijn veroorzaakt door een afname van de vraag naar de producten. Appellant heeft deze stelling niet voorzien van enige onderbouwing. Dat had – aldus het hof – wel op zijn weg gelegen, temeer nu de curator onweersproken heeft gesteld dat appellant na de faillissementen heeft gestreefd naar een doorstart en ook daadwerkelijk een informele doorstart heeft gemaakt, terwijl een dergelijke gang van zaken niet onmiddellijk voor de hand ligt in geval van een significante afname van de vraag.

Het voorgaande betekent dat appellant, gelet op het bepaalde in artikel 2:248 lid 1 BW, jegens de boedels aansprakelijk is voor het bedrag van de schulden voor zover deze niet door vereffening van de overige baten kunnen worden voldaan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:111

Zaaknummer: HD 200.125.005_01

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Continental Foods Belgium N.V./Intertaste c.s.

Verzet tegen het voorstel tot splitsing ex artikel 2:334l BW. Het verzoek stelt dat de verlangde waarborg niet is gegeven. Nu de vermogenstoestand van de verkrijgende vennootschap na splitsing niet minder waarborg biedt, zodat de vordering van verzoeker zal worden voldaan, wordt het verzet ongegrond verklaard.

Tussen Continental Foods Belgium N.V. ('CF Belgium') enerzijds en Intertaste B.V. (verweerster sub 1) en Intertaste Supply Point (verweerster sub 4) anderzijds heeft een overeenkomst gegolden op basis waarvan Intertaste voedingsmiddelen produceerde en leverde aan CF Belgium. In deze procedure verzoekt CF Belgium (onder andere) haar verzet tegen het voorstel tot splitsing ex artikel 2:334l BW van Intertaste B.V. gegrond te oordelen. Tevens verzoekt zij een bevel tot het stellen van een bankgarantie als zekerheid voor huidige of toekomstige vorderingen uit hoofde van die overeenkomst.

Krachtens artikel 2:334l lid 1 BW is verzet tegen een voorstel tot juridische splitsing mogelijk op grond van strijdigheid met artikel 2:334j BW (een rechtsverhouding kan slechts in haar geheel overgaan) dan wel omdat een krachtens artikel 2:334k BW verlangde waarborg niet is gegeven. Het verzoek is gebaseerd op laatstbedoelde mogelijkheid.

De rechtbank stelt voorop dat het verzoek in ieder geval moet worden afgewezen indien de vraag of de vermogenstoestand van de verkrijgende rechtspersoon na splitsing niet minder waarborg biedt dat de vordering (van verzoeker) zal worden voldaan dan er thans is, bevestigend moet worden beantwoord. Dit is naar het oordeel van de rechtbank hier het geval.

De voorgestelde afsplitsing is naar de kern niet meer of minder dan een herschikking van activa over diverse (nog op te richten) vennootschappen die aldus onverminderd waarborg bieden tot voldoening van de vordering van CF Belgium op Intertaste.

Ingevolge artikel 2:334t lid 1 BW zijn immers de verkrijgende rechtspersonen naast de voortbestaande gesplitste rechtspersoon (Intertaste) aansprakelijk tot nakoming van de verbintenissen van de gesplitste rechtspersoon ten tijde van de splitsing, in dat geval tot de

waarde van het bij de splitsing verkregen vermogen. Met deze aansprakelijkheid van de verkrijgende rechtspersonen moet rekening gehouden worden bij de beoordeling van de vraag of voldaan wordt aan artikel 2:334k BW. Omdat de verkrijgende vennootschappen in dit geval nieuw worden opgericht kan geen sprake zijn van de omstandigheid dat vermogen door de splitsing verdampt wegens andere verplichtingen (in de verkrijgende vennootschappen) dan die van Intertaste. Het voor verhaal beschikbare vermogen blijft in feite gelijk.

Aldus valt niet in te zien dat en in welk opzicht CF Belgium als gevolg van de voorgestelde juridische afsplitsing minder verhaalswaarborgen heeft. De rechtbank verklaart het verzet ongegrond en heft dit op en wijst het meer gevorderde af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:449

Zaaknummer: C/10/481717 HA RK 15-644

Rechters: C.M.E. van der Hoeven, Th. Veling en W.J. van den Bergh

Advocaten: H.J. van der Baan, F.B.H. Vos, B. Verkerk en W.J.B. van Nielen

Wetsartikelen: 2:334l BW, 2:234k BW en 2:234t BW

RECHTSPRAAK

Prien Holding

Toewijzing onmiddellijke (spoed)voorziening vooruitlopend op de behandeling van het enquêteverzoek. Een van de twee aandeelhouders van Prien Holding zou in strijd met de door haar in acht te nemen redelijkheid en billijkheid (art. 2:8 BW) handelen, door de omstandigheid dat zij thans beschikt over 50,25% van de stemrechten, waarbij zij deze gebruikt om, tegen de zin van de andere aandeelhouder, de statuten te wijzigen, het bestuur te vervangen en (mogelijk) andere stappen te zetten die haar controle geven over Prien Holding. De Ondernemingskamer oordeelt dat er gegronde redenen bestaan om aan een juiste gang van zaken van Prien Holding te twijfelen en dat die redenen aanleiding geven tot het treffen van een onmiddellijke voorziening. De Ondernemingskamer bepaalt dat geen algemene vergadering van aandeelhouders van Prien Holding zal plaatsvinden voordat de Ondernemingskamer zal hebben beslist op de overige verzoeken in deze zaak. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Mijn Hoek B.V. (voorheen genaamd Plien B.V.) ('Plien') en A houden samen alle aandelen in het geplaatste kapitaal van Prien Holding B.V. ('Prien Holding'). B is enig aandeelhouder van Plien. Prien Holding houdt indirect (via twee Spaanse vennootschappen) deelnemingen in Spaanse onroerend goed vennootschappen.

Tussen B en Plien enerzijds en Prien Holding en A anderzijds bestaat een geschil over de zeggenschap binnen Prien Holding. B en Plien stellen zich op het standpunt dat B vanaf 28 juli 2005 (eerst rechtstreeks en na de oprichting van Plien in 2006 via deze vennootschap) de meerderheid, namelijk 50,25% van de aandelen en stemrechten in Prien Holding houdt en dat de emissie van 17 juni 2015 van één aandeel 'B' ('aandeel B -101') aan A daaraan ten onrechte een einde heeft gemaakt. Prien Holding en A stellen zich daarentegen op het standpunt dat de

emissie van één extra aandeel 'A' op 28 juli 2005 ('aandeel A-101') aan B alleen geschiedde met het oog op de fiscale gevolgen van de door partijen beoogde herstructurering en dat daar niet mee beoogd was om B een voortdurend meerderheidsbelang in Prien Holding te geven.

De Voorzieningenrechter van de Rechtbank Amsterdam heeft op 16 september 2015 op de vordering van Plien het stemrecht dat verbonden is aan het aandeel B-101 in Prien Holding (dat door A wordt gehouden) geschorst tot 19 juni 2016 of zoveel langer als er een uiterlijk op 16 oktober 2015 in te stellen bodemprocedure aanhangig is over de rechtmatigheid van de uitgifte van dit aandeel. Partijen hebben vervolgens in september en oktober 2015 verschillende civiele procedures met betrekking tot het geschil aanhangig gemaakt. Daarnaast heeft Plien op 11 december 2015 aan Prien Holding en A een oproeping voor een algemene vergadering van aandeelhouders (te houden op 28 december 2015) verzonden met als agendapunt onder meer wijziging van de statuten van Prien Holding aldus dat een besluit tot benoeming, schorsing en ontslag van bestuurders kan worden genomen met een gewone meerderheid (in plaats van met een twee derde meerderheid) van de uitgebrachte stemmen.

Prien Holding heeft daarop op 23 december 2015 de Ondernemingskamer verzocht om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Prien Holding en bij wijze van onmiddellijke voorziening voor de duur van het geding onder meer te bepalen dat de buitengewone algemene vergadering van aandeelhouders van 28 december 2015 geen doorgang zal hebben. De Ondernemingskamer heeft op 24 december 2015 ter zitting dit verzoek van Prien Holding tot het treffen van onmiddellijke (spoed)voorziening behandeld en – na beraad in de raadkamer en onder aankondiging dat een schriftelijke uitwerking later zal volgen – onmiddellijk uitspraak gedaan.

De Ondernemingskamer oordeelt dat het standpunt van Prien Holding en A over de achtergrond van de uitgifte van aandeel A-101 voorshands aannemelijk is, omdat dit standpunt onder andere steun vindt in de notulen van de bestuursvergadering van 15 maart 2016 en in de door A overgelegde e-mails en verklaringen van bij de herstructurering betrokken adviseurs. Plien heeft daartegenover nagelaten toe te lichten dat en waarom het bedoeling van partijen in 2005 was geweest om met de uitgifte van één extra aandeel aan B op 28 juli 2005 het evenwicht tussen beide aandeelhouders binnen de vennootschap, ook voor wat betreft de zeggenschap, voor onbepaalde tijd te wijzigen in het voordeel van B. Bovendien is onverklaard gebleven waarom de uitgifteprijs slechts € 100 bedroeg. Dit bedrag staat in geen verhouding tot de intrinsieke waarde van een aandeel in Prien Holding ten tijde van de uitgifte, nog daargelaten dat het voor de hand had gelegen dat voor het verkrijgen van overwegende zeggenschap een premie zou zijn betaald.

Tegen deze achtergrond zou Plien als aandeelhouder van Prien Holding in strijd met de

ingevolge artikel 2:8 BW door haar in acht te nemen redelijkheid en billijkheid handelen, door de omstandigheid dat zij op dit moment beschikt over 50,25% van de stemrechten, waarbij zij deze gebruikt om, tegen de zin van A, de statuten te wijzigen en naar mag worden aangenomen vervolgens het bestuur van Prien Holding te vervangen en mogelijk andere stappen te zetten die haar controle geven over Prien Holding. Er zijn volgens de Ondernemingskamer gegronde redenen om aan een juiste gang van zaken van Prien Holding te twifelen en die redenen geven aanleiding om in te grijpen. De Ondernemingskamer bepaalt bij wijze van onmiddellijke voorziening – uitvoerbaar bij voorraad – dat geen algemene vergadering van aandeelhouders van Prien Holding zal plaatsvinden voordat de Ondernemingskamer zal hebben beslist op de overige verzoeken in deze zaak. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:5469

Zaaknummer: 200.182.438/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, M.M.M. Tillema, H. de Munnik, A.J. Wolfs en J.S.T. Tiemstra

Advocaten: M.H.C. Sinninghe Damsté, M.H.J. Langerak en M.J. Elkhuisen

Wetsartikelen: 2:345 BW en 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Stichting Claimstichting Bouwstate B.V.

De Stichting Claimstichting die opkomt voor de belangen van obligatiehouders van een vastgoed beleggingsfonds is niet ontvankelijk in haar vorderingen tot schadevergoeding en haar vorderingen met betrekking tot de verklaringen voor recht dat bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door de obligatiehouders geleden schade. Wel ontvankelijk is de Claimstichting in haar vordering voor een verklaring voor recht met betrekking tot de persoonlijke aansprakelijkheid van bestuurders vanwege onder meer een misleidend prospectus. De rechtbank oordeelt dat beide bestuurders onrechtmatig hebben gehandeld jegens de obligatiehouders.

In de onderhavige zaak gaat het om het volgende. De besloten vennootschap Bouw State V B.V. ('Bouw State V') is een op 8 mei 2008 opgericht beleggingsfonds waarin belegd wordt in onroerend goed. Enig aandeelhouder en bestuurder van Bouw State V is Bouw State Holding II B.V. ('Bouw State Holding II'). Enig aandeelhouder en bestuurder van Bouw State Holding II was tot 15 maart 2010 de investerings-BV van 'A' genaamd 'Investments II B.V.'. Vanaf 15 maart 2010 is Capita Fiduciary B.V. ('Capita Fiduciary') bestuurder van Bouw State Holding II. De aandelen van Bouw State Holding II zijn per 15 maart 2010 overgedragen aan de Stichting Administratiekantoor Bouw State Beheer ('STAK'). De obligatiehouders worden vertegenwoordigd door de Stichting Obligatiehouders waarvan 'B' de enige bestuurder was.

Bouw State V heeft op 1 juni 2008 een prospectus uitgegeven. De Claimstichting behartigt de belangen van ieder die schade heeft geleden door obligaties uitgegeven door Bouw State V en stelt dat deze prospectus misleidend was. De Claimstichting vordert kort gezegd een verklaring voor recht dat A en B in hun hoedanigheid van bestuurders onrechtmatig hebben gehandeld jegens de obligatiehouders. A heeft onrechtmatig gehandeld door zijn taak als middellijk bestuurder van Bouw State V onbehoorlijk uit te oefenen en B heeft onrechtmatig

gehandeld door zijn taak als bestuurder van de Stichting Obligatiehouders onbehoorlijk uit te oefenen. De vraag is of A en B persoonlijk aansprakelijk kunnen worden gehouden voor het onbetaald en onverhaalbaar blijven van de vorderingen die de obligatiehouders op Bouw State V hebben. De rechtbank behandelt de vorderingen jegens A en B apart.

De Claimstichting stelt onder meer dat A aansprakelijk is op grond van een misleidende prospectus. Zo zou er in de prospectus staan dat Bouw State juridisch eigenaar van de te bouwen panden zou worden. A voert onder meer het verweer dat artikel 6:194 BW dan wel artikel 6:193b BW ziet op de aansprakelijkheid van de uitgevende instelling en niet van de bestuurder. A stelt dat hij ervan uitging, ten tijde van uitgifte van de prospectus, dat hetgeen in de prospectus was opgenomen bewaarheid zou worden.

De rechtbank oordeelt eerst dat de prospectus misleidend is geweest en doet dit aan de hand van de 'maatman'-norm. Van een gemiddeld geïnformeerde, omzichtige en oplettende belegger mag worden verwacht dat hij zich verdiept in de materie, maar niet dat hij specialistische of bijzondere kennis heeft. De feitelijke vaststelling dat sprake is van een onjuiste of onvolledige mededeling brengt nog niet mee dat deze ook misleidend is. Daartoe is nodig dat de mededeling de 'maatman-belegger' misleidt of kan misleiden en het economische gedrag kan beïnvloeden. Een mededeling in een beleggingsprospectus kan daarom pas als misleidend worden gekwalificeerd, indien redelijkerwijs aannemelijk is dat de onjuistheid of onvolledigheid van materieel belang is voor de beslissing van de maatman-belegger om al dan niet tot de desbetreffende rechtshandeling over te gaan, aldus de rechtbank.

De rechtbank herhaalt de norm van persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurder naast de vennootschap in geval van benadeling van een schuldeiser van een vennootschap door het onbetaald en onverhaalbaar blijven van diens vordering. Als een bestuurder (i) namens de vennootschap heeft gehandeld dan wel (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt mag in beide gevallen in het algemeen alleen dan worden aangenomen dat de bestuurder jegens de schuldeiser van de vennootschap onrechtmatig heeft gehandeld waar hem, mede gelet op zijn verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt. Als maatstaf geldt in de onder (i) bedoelde gevallen of de betrokken bestuurder bij het namens de vennootschap aangaan van verbintenissen wist of redelijkerwijze behoorde te begrijpen dat de vennootschap niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden, en in de onder (ii) bedoelde gevallen of het handelen of nalaten als bestuurder van de betrokken bestuurder ten opzichte van de schuldeiser in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig is dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. De aansprakelijkheid van een rechtspersoon als bestuurder van een andere rechtspersoon rust tevens hoofdelijk op ieder die

ten tijde van het ontstaan van de aansprakelijkheid van de rechtspersoon daarvan bestuurder is.

De rechtbank oordeelt dat A de inhoud van de prospectus heeft bepaald en dat hij wist of behoorde te weten dat de inhoud hiervan niet juist was en dat dit risico's zou meebrengen voor de obligatiehouders. Hiervan kan, in samenhang met nog enkele andere feiten, A een persoonlijk ernstig verwijt gemaakt worden en staat vast dat A, in zijn hoedanigheid van indirect bestuurder, onrechtmatig heeft gehandeld jegens Bouw State V.

Ten aanzien van B oordeelt de rechtbank dat hij zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de obligatiehouders en dat hij niet heeft gehandeld zoals verwacht zou mogen worden van een verstandig handelend en redelijke denkend bestuurder. Met name door te handelen in strijd met de trustakte van de stichting heeft B als enig bezoldigd bestuurder dermate onzorgvuldig jegens de obligatiehouders gehandeld dat hem daarvan een persoonlijk en ernstig verwijt gemaakt kan worden.

De rechtbank oordeelt de Claimstichting niet-ontvankelijk in haar vorderingen tot schadevergoeding en in haar vorderingen met betrekking tot de verklaringen voor recht dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door de obligatiehouders geleden schade.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 23-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2015:5982

Zaaknummer: C/17/130103 / HA ZA 13-303

Rechters: J.E. Biesma, E.T.M. Zwart-Sneek en S.B. van Baalen

Advocaten: A.M. van Heest, L.C.M. Berger en C.M. Reijnen

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:11 BW, 6:162 BW en 6:194 BW

RECHTSPRAAK

A c.s./Stichting Havensteder

De ex-voorzitter van de raad van toezicht van een woningstichting is aansprakelijk voor onrechtmatig handelen jegens de woningstichting. Het onrechtmatig handelen bestond uit het plegen van fraude. Dit deed de ex-voorzitter in samenwerking met andere natuurlijke en rechtspersonen. Het hof bespreekt de norm voor groepsaansprakelijkheid ex artikel 6:166 BW en oordeelt dat hiervan sprake is. Dit brengt ook mee dat kennis van de bestuurder ook aan de rechtspersoon kan worden toegerekend. Indien één of meerdere rechtspersonen aansprakelijk zijn voor dezelfde schade is er sprake van hoofdelijkheid.

De feiten in deze zaak zijn als volgt. Bij vonnis van 30 november 2011 van de Rechtbank Rotterdam zijn appellanten (en een groot aantal niet bij deze procedure betrokken partijen) veroordeeld voor onrechtmatig handelen ten aanzien van een groot aantal vastgoedtransacties in de periode 1998-2003. In deze procedure komt de bestuurder, appellant 'A', samen met enkele veroordeelde vennootschappen in beroep tegen het vonnis van de Rechtbank Rotterdam.

In 1987 is appellant 'A' in dienst van Stichting Havensteder (voorheen Patrimoniums Woonstichting 'PWS') getreden. Van 9 september 1994 tot 5 oktober 2004 was A voorzitter van de raad van toezicht van PWS. A houdt 84% van de aandelen in Jamabel. De resterende 16% wordt gehouden door zijn vier kinderen. Enig bestuurder van Jamabel is een dochter van A. Jamabel is 100% aandeelhoudster van Berkendaal en A is enig bestuurder van Berkendaal. Jamabel is 100% aandeelhoudster en enig statutair bestuurder van Zuidsingel.

PWS vordert in deze procedure schadevergoeding van A en van enkele bij de onroerendgoedtransacties betrokken rechtspersonen. Schade die PWS stelt te hebben geleden door het onrechtmatig handelen (het plegen van fraude) door A jegens PWS. A en betrokkenen zouden deze fraude hebben gepleegd door koopprijzen van door PWS

aangekochte projecten kunstmatig te verhogen en de toegepaste verhoging onder hen zelf te verdelen. De door PWS gestelde kunstmatige verhoging van de aankoopprijs vond plaats doordat doorleveringen plaatsvonden, waarbij PWS een aanzienlijk hogere koopsom betaalde dan de prijs waarvoor haar verkoper zelf de onroerende zaak op de dag van de levering of korte tijd daarvoor had aangekocht. Het verschil tussen beide koopsommen, althans een deel daarvan, werd, zo stelt PWS, vervolgens door appellanten aan de verkoper in rekening gebracht, waarbij gebruik werd gemaakt van aan de betrokkenen gelieerde vennootschappen en van valse facturen. Het op deze wijze in rekening gebrachte bedrag werd teruggesluisd naar één of meer bij de fraude betrokkenen.

In eerste aanleg heeft PWS een aantal bij de onroerendgoedtransacties betrokken (rechts)personen eveneens tot schadevergoeding aangesproken. Met een aantal van die partijen heeft PWS inmiddels schikkingen getroffen. De rechtbank heeft de vordering van PWS jegens appellanten gedeeltelijk toegewezen, te weten voor zover het betreft schade als gevolg van projecten ten aanzien waarvan de rechtbank onrechtmatig handelen van appellanten, Jamabel, Zuidsingel en/of Berkendaal heeft aangenomen. Appellanten vorderen in reconventie een verklaring voor recht dat PWS onrechtmatig jegens hen heeft gehandeld en veroordeling van PWS tot betaling van schadevergoeding, op te maken bij staat, alsmede betaling van een voorschot van € 200.000 en aan Jamabel, Zuidsingel en Berkendaal van € 10.000 per vennootschap. Deze vorderingen zijn in het bestreden vonnis afgewezen. In het principaal beroep voeren appellanten een aantal grieven aan over diverse algemene onderwerpen en voorts telkens een aantal grieven per afzonderlijk project waarvoor de rechtbank onrechtmatig handelen heeft aangenomen. In het incidenteel beroep voert PWS enkele algemene grieven aan en vervolgens grieven per afzonderlijk project waarvoor de rechtbank geen onrechtmatig handelen, of aansprakelijkheid tot een lager bedrag dan gevorderd, heeft aangenomen.

Met betrekking tot de gestelde onrechtmatigheid oordeelt het hof overeenkomstig de rechtbank dat er in het maatschappelijk verkeer wel degelijk ongeschreven normen bestonden over hetgeen toelaatbaar was in de verhouding tussen bestuurder van een woonstichting en de raad van toezicht.

Het hof wijst in verband met de gestelde groepsaansprakelijkheid dat het, wil er sprake zijn van een groep in de zin van artikel 6:166 BW, nodig is dat er sprake is van bewustzijn bij de individuele (rechts)personen dat hun eigen handelen niet op zichzelf staat, maar plaatsvindt in een groter geheel van gedragingen van anderen met hetzelfde bewustzijn. Tevens is vereist dat er bij de leden van de groep enig bewustzijn bestaat van de omvang van de groep. Het hof is van oordeel dat voldoende vaststaat dat ten aanzien van een aantal transacties dit het geval was bij A en een aantal betrokkenen. Er is sprake van een onderlinge verdeling ter zake van bij

de betrokkenen bekende projecten via vooraf besproken routes via een vooraf afgesproken verdeelsleutel.

Het hof verwerpt ook de grieven van appellanten dat onderwerpen met betrekking tot de schadevergoeding en de hoogte van de schade, zoals causaal verband, eigen schuld en voordeelstoerekening in de schadestaatprocedure thuishoren. Het staat de rechter vrij, aldus het hof, om in de hoofdprocedure te oordelen over deze onderwerpen.

Gelet op de aandelenverhoudingen en bestuurdersposities en het gegeven dat A feitelijk namens Jamabel betalingen verrichtte, is het hof met de rechtbank van oordeel dat in het kader van de vraag of de drie vennootschappen onrechtmatig hebben gehandeld jegens PWS de kennis van A aan elk van de drie vennootschappen dient te worden toegerekend. Het hof oordeelt dat deze vennootschappen daarom, telkens wanneer zij door A zijn gebruikt in het kader van een bepaald project als vehikel voor het versturen van facturen en het ontvangen en betalen van gelden, en A op die grond zelf aansprakelijk is uit onrechtmatige daad, aansprakelijk zijn uit onrechtmatige daad. Verder zijn deze vennootschappen aansprakelijk op grond van artikel 6:166 BW (groepsaansprakelijkheid) in de gevallen waarin A dat is (en de vennootschappen als vehikel zijn gebruikt).

Met betrekking tot de hoofdelijke aansprakelijkheid is het hof met de rechtbank van mening dat er, indien één of meer van de drie vennootschappen aansprakelijk zijn voor dezelfde schade, er sprake is van hoofdelijkheid. Per project zal dan gekeken moeten worden of, en zo ja, welke partijen onrechtmatig hebben gehandeld. Met betrekking tot de specifieke grieven behandelt het hof de grieven per project en bepaalt per project of er sprake is van onrechtmatig handelen.

Het hof oordeelt dat een aantal grieven in het principaal beroep gedeeltelijk slaagt en dat een aantal grieven in het incidenteel beroep gedeeltelijk slaagt. Het hof neemt geen definitieve beslissing maar stelt appellanten in de gelegenheid bij akte te reageren op stellingen van PWS. Vervolgens krijgt PWS nog de gelegenheid in te gaan op de omvang van de geleden schade.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:3515

Zaaknummer: 200.111.114

Rechters: M.M. Olthof, H.M. Wattendorff en E. Bauw

Advocaten: M.G. van den Boogerd en J.E. Polet

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:166 BW

RECHTSPRAAK

Enisul

Ontbinding overeenkomst op grond van een toerekenbare tekortkoming in de nakoming. De (indirect) bestuurder moet hebben geweten dat de vennootschap de overeenkomst niet zou kunnen voldoen en onvoldoende verhaal zou bieden en is derhalve aansprakelijk.

Enisul, een rechtspersoon naar Liberiaans recht, heeft met gedaagde sub 1, een B.V., een overeenkomst gesloten op basis waarvan gedaagde sub 1 bevroren vis zou leveren. Enisul heeft een aanbetaling gedaan. De vis is nooit geleverd en de aanbetaling is niet terugbetaald. Enisul stelt dat gedaagde sub 1 tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst en dat gedaagde sub 3 (indirect bestuurder van gedaagde sub 1, 'X') aansprakelijk is op grond van externe bestuurdersaansprakelijkheid uit hoofde van onrechtmatige daad dan wel dwaling en bedrog. Enisul vordert ontbinding dan wel vernietiging van de overeenkomst en schadevergoeding. De rechtbank acht gedaagde sub 1 (ondanks het ontbreken van ingebrekestelling) toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de overeenkomst, daar er een fatale termijn is overschreden. Er is volgens de rechtbank geen sprake van schuldeisersverzuim, daar Enisul nog steeds af wilde nemen maar gedaagde 1 niet binnen de termijn heeft geleverd. De rechtbank ontbindt de overeenkomst op grond van artikel 6:265 BW en wijst de vordering tot schadevergoeding toe voor zover het de terugbetaling van de aanbetaling betreft. De rechtbank oordeelt dat X moest hebben geweten dat gedaagde sub 1 de overeenkomst niet zou kunnen voldoen en onvoldoende verhaal zou bieden, waardoor Enisul schade zou lijden. De rechtbank oordeelt dat X als direct en indirect bestuurder aansprakelijk is voor de door Enisul geleden schade en wordt naast gedaagde 1, samen met gedaagde 2 (een vennootschap en de bestuurder van gedaagde sub 1) hoofdelijk veroordeeld tot het vergoeden van de schade.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-10-2015

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2015:11765

Zaaknummer: C/14/156444 HA ZA 14-282

Rechters: Th.S. Röell

Advocaten: J. Breeveld, M.H. Godthelp en J.H. Prins

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:265 BW

RECHTSPRAAK

X/De Vries-Oosterveld q.q.

Exiton Holding als direct bestuurder van Exiton en A als bestuurder van Exiton Holding hebben hun taak kennelijk onbehoorlijk vervuld en deze onbehoorlijke taakvervulling is een belangrijke oorzaak van het faillissement van Exiton geweest. Het hof acht het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW niet ontzenuwd. De bestuurder heeft niet aan zijn publicatieplicht voldaan, heeft vermogen aan de vennootschap onttrokken en heeft zich niet ingespannen om een dreigend liquiditeitstekort af te wenden. Exiton Holding en A zijn (hoofdelijk) aansprakelijk op grond van artikel 2:11 BW.

Deze zaak gaat over bestuurdersaansprakelijkheid. Exiton Holding B.V. ('Exiton Holding') en appellant ('A') zijn door de rechtbank hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het tekort in het faillissement van Exiton B.V. ('Exiton') op grond van artikel 2:248 BW lid 1. Exiton is op 12 juni 2012 op eigen verzoek failliet verklaard. De curator heeft de handelsnaam en merknaam verkocht aan Hoex Distribution Europe B.V. ('HDE') Dit is, net als Exiton, een bedrijf in kantoorbenodigdheden. A is indirect bestuurder van HDE. In maart en mei 2012 heeft Exiton Holding een aanzienlijk bedrag aan Exiton betaald.

Door, kort gezegd, het ontbreken van jaarcijfers in de administratie heeft de huisbank van Exiton de kredietovereenkomst met Exiton opgezegd, althans betalingen werden niet meer gefiatteerd. De rechtbank oordeelt dat, gezien de overschrijding van de publicatieplicht, het vaststaat dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur van Exiton Holding. Hierdoor is tevens A op grond van artikel 2:11 BW hoofdelijk aansprakelijk. De curator heeft op grond van artikel 2:248 lid 1 BW voldoende aannemelijk gemaakt dat het onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement, ook omdat er een agiobesluit is genomen waardoor de rekening-courantschuld van Exiton Holding aan de failliet door verrekening is tenietgedaan, en in plaats daarvan een flinke vordering van Exiton Holding op Exiton is ontstaan. Dit agiobesluit is een belangrijke oorzaak van het faillissement, aldus de rechtbank.

Het hof merkt allereerst op dat er geen grief is gericht tegen het oordeel dat er door overschrijding van de publicatietermijn sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur van Exiton Holding, waardoor A op grond van artikel 2:11 BW hoofdelijk aansprakelijk is. Ten tweede wijst het hof erop dat de beslissing over de bestuurdersaansprakelijkheid geen gezag van gewijsde heeft in de relatie tot A en dat deze vrij is in de betwisting van de aansprakelijkheid ten aanzien van hemzelf en Exiton Holding.

De grieven van A richten zich, onder meer, tegen het oordeel van de rechtbank dat de curator voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het agiobesluit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. A stelt dat er door het agiobesluit geen liquide middelen aan Exiton zijn onttrokken. Ter ontkrachting van het bewijsvermoeden heeft A onder meer de gewijzigde marktomstandigheden, oninbare debiteuren en andere externe factoren als faillissementsoorzaak genoemd. A stelt dat hij alles heeft gedaan wat in zijn vermogen lag om de dreigende liquiditeitskrapte af te wenden en het bedrijf te redden. De curator stelt dat het bij het afwenden van een dreigende liquiditeitskrapte niet past dat de schuld van Exiton Holding niet aan Exiton is betaald en dat A de bank geen inzicht gaf in de administratie. Ook onder meer de management-fee die ten laste van Exiton is geboekt en de hoge autokosten passen hier niet bij. Het hof is het met de curator eens en oordeelt dat bij het afwenden van liquiditeitskrapte ook hoort het nalaten van handelingen die de bereidheid van externe financiers om tijdelijk bij te springen negatief beïnvloedt.

Het hof oordeelt dat A er niet in is geslaagd om het in artikel 2:248 lid 2 BW bedoelde bewijsvermoeden te ontzenuwen. A heeft onvoldoende aannemelijk weten te maken dat de door hem genoemde feiten en omstandigheden anders dan de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-06-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:3821

Zaaknummer: 200.141.363/01

Rechters: J.M. van der Klooster, M.C.M. van Dijk en R.F. Groos

Advocaten: H.J. Bakker en A.E. Veerman

Wetsartikelen: 2:11 BW en 2:248 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Trest

Een Russische rechtspersoon stelt gedaagde aansprakelijk op grond van onrechtmatige daad. Gedaagde heeft zich bij het sluiten van het contract voorgedaan als vertegenwoordiger van een rechtspersoon die reeds ontbonden was. Het verweer dat dit slechts diende om de Russische autoriteiten te misleiden en niet met de intentie om de Russische rechtspersoon om de tuin te leiden, faalt. Gedaagde kan ter zake een ernstig verwijt worden gemaakt en zowel de reeds gedane aanbetaling als de gemaakte kosten in een arbitrale procedure komen voor vergoeding in aanmerking.

De naar Russisch recht opgerichte rechtspersoon Trest Koksokhimmontazh ('Trest') vordert schadevergoeding van de gedaagde ('gedaagde'). Trest heeft een aanbetaling gedaan voor de levering van een aantal afsluiters door Adesso Valve C.V. ('Adesso C.V.'), waarna uiteindelijk niets geleverd is aan Trest. Gedaagde was bestuurder van Adesso C.V. Na nader onderzoek van Trent, nadat het bedrijf een advocaat in de arm had genomen, bleek dat Adesso C.V. reeds voor het sluiten van het koopcontract was ontbonden. Gedaagde heeft zich bij sluiting van het koopcontract echter voorgedaan als 'General Director' van Adesso C.V. en het contract ook als zodanig ondertekend, zonder te vermelden dat de vennootschap reeds ontbonden was.

Trent vordert derhalve schadevergoeding van gedaagde op grond van onrechtmatige daad. De schade bestaat volgens Trent uit het bedrag dat als aanbetaling aan Adesso C.V. is betaald en de kosten die Trent heeft gemaakt door het volgens het contract voorleggen van het geschil aan een scheidsgerecht. Trent stelt dat gedaagde onrechtmatig handelde door zich uit te geven als 'General Director' van een niet-bestaande – immers reeds ontbonden – commanditaire vennootschap en door als zodanig een verbintenis aan te gaan, waarvan hij wist, althans behoorde te weten, dat deze niet in rechte afdwingbaar was vanwege het niet (langer) bestaan van de commanditaire vennootschap, die hij door zijn onrechtmatig handelen voorgaf te vertegenwoordigen.

Gedaagde voert als verweer dat het uitoefenen van zijn bedrijf als commanditaire vennootschap in de praktijk niet praktisch bleek en dat de onderneming daarom met medewerking van de Belastingdienst is overgegaan naar Adesso Valve B.V. ('Adesso B.V.'). Bij het sluiten van een contract ter zake van de levering van een groot aantal afsluiters met Vankorneft JSC ('Vankorneft'), een dochtermaatschappij van het grote Russische olieconcern Rosneft, vermoedde Vankorneft echter dat de nieuwe naam van de vennootschap problemen zou opleveren bij het verkrijgen van de benodigde vergunningen bij de Russische autoriteiten. Daarom is bij het contract een addendum gevoegd waarin kortweg staat dat de naam van Adesso B.V. in het contract moet worden gelezen als Adesso C.V. Later heeft Trest een deel van het contract overgenomen van Vankorneft. Hierbij is door Rosneft een nieuw contract opgesteld, waarin louter nog Adesso C.V. werd genoemd. Adesso B.V. heeft hiertegen niet geprotesteerd. Voordat de levering zou plaatsvinden, is het faillissement van Adesso B.V. uitgesproken en kon de vennootschap niet meer aan haar leveringsverplichtingen voldoen, wat haar volgens gedaagde niet te verwijten valt.

Het verweer van gedaagde faalt. Dat Trent volgens gedaagde een onjuiste voorstelling van zaken heeft gekregen, is te wijten aan onzorgvuldig handelen van gedaagde. Dat de intentie van het voeren van een andere naam in het contract slechts was om de Russische autoriteiten te misleiden, wist Trent niet en dat hoefde hij ook niet te weten. Bovendien heeft gedaagde de naam Adesso C.V. ook na de sluiting van het contract nog op diverse stukken gebruikt. Dit handelen van gedaagde kan worden gekwalificeerd als ernstig verwijtbaar en daarmee ook als onrechtmatig en de hierdoor geleden schade komt in aanmerking voor vergoeding.

Ook de schade die Trent heeft geleden door de arbitrale procedure dient door gedaagde te worden vergoed. Indien gedaagde Trent niet zou hebben misleid, zou er immers geen contract (althans niet zonder zekerheidsstelling) en dus ook geen arbitrale procedure tot stand zijn gekomen tussen Trent en Adesso C.V. Daarbij komt dat gedaagde heeft nagelaten om op de herhaaldelijk door Trent gestuurde e-mails en aanmaningen te reageren, waardoor hij een arbitrale procedure wellicht nog had kunnen voorkomen. Ook deze schade dient derhalve vergoed te worden door gedaagde.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:234

Zaaknummer: C/10/476349 / HA ZA 15-551

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: W.A. Timmermans en A.M. van Heest

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

curator/X

Bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:248 lid 2 jo. 2:394 BW. De bestuurder wordt in de gelegenheid gesteld aannemelijk te maken dat andere feiten of omstandigheden een belangrijke oorzaak zijn geweest van het faillissement.

In deze zaak vordert de curator primair een verklaring voor recht dat X als bestuurder van Brava Vastgoed B.V. (Brava Vastgoed) zijn taak als bestuurder kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, en subsidiair dat X onrechtmatig heeft gehandeld jegens de gezamenlijk schuldeisers van Brava Vastgoed.

De rechtbank oordeelt als volgt. Primair heeft de curator zich op het standpunt gesteld dat er sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:248 lid 2 jo. 2:394 BW. Vaststaat dat het faillissement van Brava Vastgoed is uitgesproken op 22 juni 2011 en dat de jaarrekening over 2007 is gedeponereerd op 17 december 2009. Deze deponering heeft derhalve niet plaatsgevonden binnen de termijn van dertien maanden na afloop van het boekjaar. Pas op het moment dat deze termijn is overschreden, derhalve uiterlijk dertien maanden na afloop van 2007, handelt Brava Vastgoed in strijd met deze bepaling. Dat moment valt binnen de driejaarstermijn van artikel 2:248 lid 6 BW. Op dat moment was X enig aandeelhouder en alleen/zelfstandig bevoegd bestuurder van Brava Vastgoed. X heeft zijn taak als bestuurder derhalve onbehoorlijk vervuld. De rechtbank vermoedt op grond van deze gang van zaken dat deze onbehoorlijke taakvervulling door X een belangrijke oorzaak is van het faillissement van Brava Vastgoed. Aangezien X bewijs heeft aangeboden van zijn stellingen, zal de rechtbank X in de gelegenheid stellen om aannemelijk te maken dat er andere feiten en/of omstandigheden zijn dan zijn kennelijk onbehoorlijke taakvervulling, welke een belangrijke oorzaak zijn geweest van het faillissement van Brava Vastgoed. De rechtbank houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:79

Zaaknummer: C/08/151758 / HA ZA 14-65

Rechters: A.H. Margadant

Advocaten: E.G. Blankestijn en L.H.A.M. Andriessen

Wetsartikelen: 2:248 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Balvert/Beton Bouw Nederland c.s.

Schuldeiser stelt vorderingen in jegens de bestuurder van een vennootschap wegens het onrechtmatig onvoldaan blijven van vergoeding op meerwerk, evenals vergoeding van kosten voor het voeren van een arbitrageprocedure en incassokosten. Eiser stelt dat de bestuurder onrechtmatig heeft gehandeld jegens haar, met verwijzing naar de Beklamel-norm (HR 6 oktober 1989, NJ 1990/286). Ten tweede stelt eiser dat de bestuurder ten onrechte toestemming heeft gegeven voor een dividenduitkering. De bestuurder is dan ook aansprakelijk voor het tekort in de boedel op grond van artikel 2:216 lid 3 jo. lid 6, artikel 2:248 lid 1 BW. Ten derde stelt eiser dat de mogelijkheid tot verhaal is ontnomen door te schuiven met rechten en verplichtingen binnen het concern. Tot slot stelt eiser dat het steeds opschorten van de betalingsverplichting onrechtmatig is omdat de bestuurder moest weten dat er dan een kostbare procedure bij de Raad van Arbitrage zou moeten worden gevoerd. De rechtbank wijst alle vorderingen af en veroordeelt eiser in de kosten van het proces. De kostenveroordeling is uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

In dit geschil stelt Balvert Betonstaal B.V. ('Balvert') vorderingen in jegens Beton Bouw Nederland Holding B.V., BBN International B.V., BBN Materieel B.V., Beton Bouw Nederland (allen hierna: 'Beton Bouw c.s.') en de bestuurder van Beton Bouw ('X') wegens het onrechtmatig onvoldaan blijven van vergoeding op meerwerk bij een onderaannemingsovereenkomst gesloten met Balvert en de reeds gemaakte kosten voor het voeren van een arbitrageprocedure en incassokosten. Balvert heeft een procedure aanhangig gemaakt bij de Raad voor Arbitrage voor de Bouw en vordert het verschuldigde bedrag ter zake van meerwerk van BBN Projecten. Deze procedure is geschorst nadat BBN Projecten op 9 december 2014 failliet is verklaard. X is (indirect) bestuurder geweest van BBN Projecten. BBN

Projecten was onderdeel van de holding. Balvert stoelt zijn vorderingen op vier stellingen. Allereerst stelt Balvert dat X onrechtmatig heeft gehandeld jegens haar, met verwijzing naar de Beklamel-norm (HR 6 oktober 1989, *NJ* 1990/286). X behoorde redelijkerwijs te begrijpen dat BBN Projecten haar verplichtingen (betalingen voor meerwerk) niet zou kunnen voldoen en geen verhaal zou kunnen bieden. X kan daarvan een ernstig verwijt gemaakt worden. Ten tweede stelt Balvert dat een dividenduitkering in 2012 door BBN Projecten, waarvoor X toestemming heeft gegeven, kwalificeert als onbehoorlijke taakvervulling. X is als gevolg daarvan aansprakelijk op grond van artikel 2:216 lid 3 jo. lid 6, artikel 2:248 lid 1 BW voor het tekort in de boedel. Ten derde stelt Balvert dat Beton Bouw c.s. BBN Projecten de mogelijkheid tot verhaal heeft ontnomen door te schuiven met rechten en verplichtingen binnen het concern. Het handelen van Beton Bouw c.s. en X kan worden gekwalificeerd als paulianeus en onrechtmatig ex artikel 6:162 BW. Beton Bouw c.s. en X zouden daarom aansprakelijk zijn jegens de schade door Balvert geleden. Tot slot stelt Balvert dat het steeds opschorten van de betalingsverplichting van de onderaannemingsovereenkomst onrechtmatig is omdat X en BBN Holding moesten weten dat er dan een kostbare procedure bij de Raad van Arbitrage zou moeten worden gevoerd.

De rechter stelt voorop dat Balvert geen van de gestelde gronden adequaat van feitelijke onderbouwing heeft voorzien. Ten aanzien van de eerste stelling oordeelt de rechtbank dat niet is in te zien hoe X ten tijde van het aangaan van de overeenkomst had kunnen voorzien dat BBN Projecten de facturen niet zou voldoen en uiteindelijk geen verhaal zou bieden met schade voor X ten gevolg. In februari 2013 is de onderaannemingsovereenkomst gesloten. Er is geen sprake van een persoonlijk ernstig verwijt voor X. Over de tweede stelling oordeelt de rechtbank dat Balvert zich hier ten onrechte op beroept. Een beroep op artikel 2:248 BW komt alleen de curator toe. Een beroep op artikel 2:216 BW is ongeldig daar dit artikel ten tijde van het dividendbesluit nog niet in de vorm was als waar Balvert zich op beroept. De rechtbank overweegt dat een dividenduitkering onder omstandigheden onrechtmatig kan zijn jegens schuldeisers. Hier is echter geen sprake van. Ten aanzien van de derde stelling oordeelt de rechtbank het volgende. Balvert stoelt zijn stelling kennelijk op het *Comsys*-arrest (ECLI:NL:HR:2009:BH4033). Uit de stellingen van Balvert kan niet afgeleid worden dat er bij BBN Projecten eenzelfde situatie plaatsvond als in dit arrest. Er is geen sprake van een schijnconstructie waarbij onrechtmatig met verplichtingen en vermogensbestanddelen is geschoven. Balvert heeft deze stelling onvoldoende geconcretiseerd en onderbouwd. De rechtbank oordeelt ten aanzien van de vierde stelling dat er sprake was van een zakelijk geschil tussen Balvert en BBN Projecten en dat Balvert het zelf is geweest die heeft gekozen voor een arbitrageprocedure ter beslechting van het geschil.

De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:248

Zaaknummer: C/10/469103 / HA ZA 15-130

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: R.A.D. Blaauw, J.J. Spronk en E.W. Spreij

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:248 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Fysiotherapiepraktijk de Perikhof B.V.

Beroep op vereenzelviging gehonoreerd. Overtreding van het non-concurrentiebeding door gedaagde. Geen sprake van beperking hierop door Mededingingswet, wel matiging van de boete door voorzieningenrechter.

In dit kort geding vorderen eisers gedaagde te veroordelen tot het staken van de concurrerende activiteiten, alsmede het betalen van een boete ter hoogte van € 50.000 zoals in de overeenkomst van praktijkoverdracht (hierna: de overeenkomst) was bepaald.

Per 1 januari 2011 hebben eisers de fysiotherapiepraktijk de Perikhof B.V. (hierna: de Perikhof) van gedaagde overgenomen. In de overeenkomst was een non-concurrentiebeding vastgelegd waarbij gedaagde gedurende tien jaar niet meer als fysiotherapeut mocht werken binnen een straal van tien kilometer van de overgedragen praktijk. Als straf hierop was overeengekomen dat een boete verschuldigd is van € 50.000. Eerder heeft de voorzieningenrechter al een vonnis gewezen waarin werd geoordeeld dat artikel 8 van de overeenkomst zijn werking heeft behouden. Dit omdat eisers hebben betaald voor het overnemen van de goodwill en belang hebben bij handhaving van dit beding (zaaknummer C/08/168837 KG ZA 15-75). Eisers voeren echter aan dat zij hebben geconstateerd dat gedaagde in strijd handelt met dit non-concurrentiebeding. Dit blijkt uit declaratie-overzichten, uitdraaien van het BIG-register en het AGB-code-register, en omdat gedaagde contracten heeft afgesloten met zorgverzekeraars. Volgens eisers lijkt het erop dat gedaagde het non-concurrentiebeding tracht te omzeilen door zich als bewegingstherapeut in plaats van als fysiotherapeut te manifesteren.

De vraag is dan ook of gedaagde door dit handelen het beding heeft geschonden. Met een verwijzing naar het Haviltex-criterium geeft de rechtbank aan dat de invulling van de overeenkomst aankomt op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs aan de bepalingen mochten toekennen en van elkaar mochten verwachten. De voorzieningenrechter stelt voor deze invulling vast dat eisers wilden voorkomen dat gedaagde hen als fysiotherapeut zou gaan beconcurreren, wat gedaagde wel heeft gedaan. Ook de stelling dat het non-concurrentiebeding jegens hem nietig is omdat het in strijd is met de

Mededingingswet gaat niet op, omdat er sprake is van een minimis-situatie als verwoord in artikel 7 van de Mededingingswet. De voorzieningenrechter oordeelt dat gedaagde het beding heeft overtreden en dat de boetebepaling op hem van toepassing is. Hierbij maakt de rechtbank wel gebruik van de mogelijkheid ex artikel 6:94 BW om de boete te matigen, omdat niet is gebleken dat gedaagde op grote schaal patiënten heeft behandeld. Daarom veroordeelt de voorzieningenrechter gedaagde om de activiteiten te staken, alsmede tot betaling van een boete van € 5000.

Opvallend is dat in deze zaak een beroep op vereenzelviging wordt gehonoreerd. Hoewel de voorzieningenrechter met gedaagde instemt dat vereenzelviging van partijen niet te snel mag worden aangenomen, is te dezen dan ook sprake van de uitzondering die de regel bevestigt. Niet is aannemelijk geworden dat het belang van eisers als kopers niet zou worden geschaad indien en voor zover gedaagde vanuit het praktijkpand de door hem voorheen aldaar uitgeoefende fysiotherapiepraktijk zou voortzetten onder eigen naam. In zoverre moeten partij A en partij B uit de overeenkomst van praktijkovername dan ook worden vereenzelvigd.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:5760

Zaaknummer: C/08/179381 / KG ZA 15-380

Rechters: G.G. Vermeulen

Advocaten: A.G. Schouwing en H.G.M. van Zutphen

Wetsartikelen: 6:94 BW, 6 Mededingingswet en 7 Mededingingswet

RECHTSPRAAK

**P.W. Aluminium Company B.V./J.B. Diensten B.V.
(voorheen Daxxa Diensten B.V.)**

De oprichter van P.W. Aluminium Company B.V. ('PW') heeft een mondelinge overeenkomst gesloten met Daxxa Diensten B.V. ('Daxxa'), op basis waarvan die oprichter diensten voor Daxxa heeft verricht. Over de afrekening van de door PW verrichte diensten is een geschil ontstaan. In deze procedure vordert PW betaling van openstaande facturen. Als meest verstrekkende verweer voert Daxxa aan dat niet een contractuele relatie met PW bestond, maar met de oprichter van PW. Volgens het hof faalt dit verweer omdat het voor Daxxa duidelijk moet zijn geweest dat de oprichter van PW de mondelinge overeenkomst tot het verrichten van diensten voor Daxxa heeft gesloten namens PW i.o., wat ook blijkt uit een later gesloten overeenkomst tussen Daxxa en PW i.o., daarbij vertegenwoordigd door de oprichter van PW.

De feiten zijn als volgt. De oprichter van P.W. Aluminium Company B.V. ('PW') heeft eind 2006 een mondelinge overeenkomst gesloten met (de vertegenwoordiger van) J.B. Diensten B.V., voorheen genaamd Daxxa Diensten B.V. ('Daxxa'). De oprichter van PW, op dat moment bezig met de oprichting van PW, heeft op basis van deze overeenkomst vanaf begin 2007 diensten voor Daxxa verricht. In november 2007 is tussen Daxxa en PW i.o. een schriftelijke overeenkomst gesloten in verband met het in gebreke blijven voor wat betreft het tijdig uit- en afrekenen van provisie door Daxxa.

Over de afrekening van de door PW verrichte diensten zijn geschillen ontstaan. PW is een procedure begonnen en heeft gevorderd dat Daxxa wordt veroordeeld tot betaling van een bedrag van circa € 30.000. In het tussenvonnis heeft de rechtbank PW een aantal bewijsopdrachten gegeven. De rechtbank heeft PW niet in die bewijslevering geslaagd geacht, de vorderingen van PW afgewezen en de vordering in reconventie deels toegewezen. PW heeft

in hoger beroep diverse grieven aangevoerd en, kort gezegd, geconcludeerd tot vernietiging van de beroepen vonnissen en tot het alsnog toewijzen van haar vorderingen en afwijzing van de vorderingen van Daxxa.

Het hof bespreekt eerst het meest verstrekkende verweer van Daxxa, inhoudende dat in 2007 niet een contractuele relatie met PW, maar met de oprichter van PW bestond. Daxxa voert in dit verband aan dat partijen, in het bijzonder Daxxa en de oprichter van PW, sinds begin 2007 een relatie hebben gehad waarbij de oprichter van PW voor Daxxa werkzaamheden verrichtte. PW bestond toen nog niet. Pas vanaf januari 2008 zou PW formeel contractspartij zijn geworden. Daarvóór bestond een contractuele relatie tussen Daxxa en de oprichter van PW, aldus Daxxa.

Dit verweer faalt volgens het hof. Daartoe overweegt het hof dat vaststaat dat de oprichter van PW sinds eind 2006 bezig was met de oprichting van PW. Tussen partijen is niet in discussie dat dit ook bij Daxxa c.q. bij de vertegenwoordiger van Daxxa, die namens Daxxa de mondelinge overeenkomst met de oprichter van PW heeft gesloten, bekend was. Volgens het hof moet voor Daxxa dan ook duidelijk zijn geweest dat de oprichter van PW de mondelinge overeenkomst tot het verrichten van diensten voor Daxxa heeft gesloten namens PW i.o. Dit blijkt ook uit de in 2007 gesloten schriftelijke overeenkomst in verband met het in gebreke blijven voor wat betreft het tijdig uit- en afrekenen van provisie door Daxxa, aldus het hof. Daarnaast heeft PW vanaf 2008 facturen voor de in 2007 verrichte werkzaamheden aan Daxxa gezonden, waartegen Daxxa nimmer heeft geprotesteerd.

Na een bespreking van de overige grieven komt het hof tot de slotsom dat het tussenvonnis wordt vernietigd voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen, het eindvonnis wordt vernietigd en de vorderingen in conventie worden toegewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:5337

Zaaknummer: HD 200.169.526_01

Rechters: H.A.W. Vermeulen, W.H.B. den Hartog Jager en E.J. Wervelman

Advocaten: A.P.E. de Brouwer en R. Wouters

Wetsartikelen: 2:203 BW

RECHTSPRAAK

Suntrap

Hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurder van een CV afgewezen. Er zijn onvoldoende feiten gesteld om aan te nemen dat de bestuurder het geld aan de CV heeft onttrokken, dan wel dat hij de lening voor zichzelf is aangegaan. Ook had de bestuurder bij het aangaan van de lening niet kunnen of behoren te begrijpen dat de CV de leningen een jaar later niet meer zou kunnen terugbetalen.

Deze zaak ziet op de aansprakelijkheid van een bestuurder van een CV. Het gaat om het volgende. Suntrap C.V. ('Suntrap') richt zich op de groothandel, distributie en installatie van onder andere zonnepanelen. De beherend vennoot van Suntrap is de vennootschap naar Engels recht Bucketfield. Vanaf 2 februari 2011 is de bestuurder van Suntrap geïntimeerde C volledig gevolmachtigd Suntrap te vertegenwoordigen.

Suntrap leent op 15 oktober 2011 via een tweetal leningsovereenkomsten, ondertekend door C als gevolmachtigde van Suntrap enerzijds en door respectievelijk appellant A en appellant B anderzijds, van beide appellanten € 100.000. Deze € 200.000 is vervolgens overgeboekt op de ING-rekening van Suntrap. A heeft op 19 december 2012 ten laste van Suntrap conservatoir derdenbeslag gelegd onder de ING. Dit beslag leidde tot het terugbetalen van een fractie van het geleende bedrag.

In eerste aanleg hebben appellanten hoofdelijke veroordeling van Suntrap en van C gevorderd tot terugbetaling van het geleende bedrag aan A en aan B. De rechtbank heeft de vorderingen tegen Suntrap toegewezen en de vorderingen tegen C afgewezen. Daartoe overweegt de rechtbank, kort gezegd, dat het vaststaat dat A en B ieder een leningsovereenkomst hebben gesloten met Suntrap, die daarbij werd vertegenwoordigd door C. De geleende bedragen moeten op grond van de overeenkomst op 20 oktober 2012 worden terugbetaald, maar C kan niet geacht worden de overeenkomsten ook voor zichzelf te zijn aangegaan. Er is geen grond aanwezig om te oordelen dat C onrechtmatig heeft gehandeld jegens appellanten.

In hoger beroep gaat het over de vraag of C als gevolmachtigde van Suntrap, in persoon,

hoofdelijk naast Suntrap, aansprakelijk is voor de terugbetaling van de aan Suntrap geleende geldsommen op grond van onrechtmatig handelen. C zou een Duitse Sparkasse-rekening hebben geopend waarop crediteuren betalingen hebben verricht, terwijl de inkoop van zonnepanelen via de ING-rekening van Suntrap liep. Appellanten was verteld dat er geen geld in de CV zou zijn ter afbetaling van de leningen. Zij stellen niet geweten te hebben van de Duitse rekening. Als bestuurder zou C de enige zijn die van de Duitse rekening wist en hij zou actief hebben bijgedragen aan het wegsluizen van geld en het verminderen van verhaalsactief.

Met de rechtbank is het hof van oordeel dat appellanten onvoldoende feiten hebben gesteld waaruit volgt dat C het geleende geld te eigen behoefte aan Suntrap heeft onttrokken. De Duitse Sparkasse-rekening stond op naam van Suntrap en niet op naam van C, het enkele bestaan van de Sparkasse-rekening bewijst niet dat C geld aan Suntrap heeft onttrokken. Ter comparitie in eerste aanleg heeft C een plausibele verklaring gegeven voor het openen van een Duitse rekening. Zelfs als C het bestaan van de Sparkasse-rekening niet heeft meegedeeld aan appellanten en op die rekening meer dan incidenteel betalingen zijn gedaan tot betaling van facturen, terwijl daarop geen geld meer aanwezig was toen appellanten beslag legde, volgt daaruit naar het oordeel van het hof niet dat gesproken moet worden van een heimelijke constructie om omzet uit het zicht van appellanten weg te sluizen en daarmee te bewerkstelligen dat het verhaalsactief van Suntrap verminderde.

Volgens het hof valt niet in te zien dat de omstandigheid dat Suntrap betalingen ontving op de Sparkasse-rekening moest leiden tot vermindering van haar mogelijkheden om de verplichtingen jegens appellanten na te komen. Het hof ziet dan ook niet in waarom C appellanten had moeten informeren over de Duitse rekening.

Het hof is daarnaast van mening dat C bij het aangaan van de leningen niet had hoeven te weten of redelijkerwijs had hoeven te begrijpen dat Suntrap de leningen een jaar later niet zou kunnen terugbetalen. Appellanten hebben te weinig concreets gesteld om dit verwijt te kunnen onderbouwen en C heeft dit gemotiveerd betwist door een aantal oorzaken aan te dragen die tot de omstandigheid leidden dat Suntrap niet meer aan haar verplichtingen kon voldoen.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de Rechtbank Den Haag.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:3434

Zaaknummer: 200.148.903/01

Rechters: M.J. van der Ven, R.S. van Coevorden en M. Flipse

Advocaten: J.C. van Vliet en J.A. Spicht

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verdwijnende stichtingen

Verzoek tot goedkeuring besluit tot fusie op grond van artikel 2:317 lid 5 BW. De rechtbank wijst het verzoek af omdat de fusie leidt tot het opgaan in een stichting die niet in de mogelijkheid (of van plan) is haar eigen statutaire doelstelling na te leven. Dit is strijdig met het belang van de verdwijnende stichting.

In deze verzoekschriftprocedure wordt verzocht tot het verkrijgen van de goedkeuring van het voorgenomen besluit tot fusie van de verkrijgende stichting met de verdwijnende stichting op grond van artikel 2:317 lid 5 BW.

De fusie van stichtingen is wettelijk geregeld in artikel 2:317 BW. Omdat de statuten van geen van de stichtingen het mogelijk maken alle bepalingen daarvan te wijzigen, behoeven de besluiten tot fusie – op de voet van lid 5 van dat artikel – de goedkeuring van de rechter. Deze goedkeuring wordt niet verleend wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de fusie strijdig is met het belang van de stichtingen. In dat kader moet aansluiting worden gezocht bij de regeling van artikel 2:294 BW inzake statutenwijzigingen door de rechtbank. Een en ander betekent dat bij de oordeelsvorming van de rechtbank over de vraag of er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de fusie strijdig is met het belang van de stichtingen mede richtinggevend is het – in artikel 2:294 lid 1 BW vervatte – criterium dat voor wijziging van de statuten slechts plaats is, indien ongewijzigde handhaving van de statuten zou leiden tot gevolgen die bij de oprichting redelijkerwijze niet kunnen zijn gewild. Bovendien is daarbij richtinggevend – zoals uit lid 2 van artikel 2:294 BW volgt – dat de rechtbank daarbij terughoudendheid betracht in die zin dat zij zo min mogelijk van de bestaande statuten afwijkt. De rechtbank is, met inachtneming van deze criteria, van oordeel dat de onderhavige fusie niet in het belang kan worden geacht van, in het bijzonder, de verdwijnende stichting. De fusie zou er namelijk toe leiden dat de verkrijgende stichting opgaat in een stichting die niet in de mogelijkheid (of van plan) is haar eigen statutaire doelstelling na te leven. Dit kan niet anders dan als strijdig met het belang van de verdwijnende stichting worden aangemerkt. Reeds dit noopt tot afwijzing van het verzoek (nog daargelaten of verder voldoende tegemoetgekomen wordt aan de criteria van art. 2:294

BW), aldus de rechtbank.

Het feit dat de stichtingen nog hebben gemeld dat zij 'voornemens' zijn zich na afloop van het voorgenomen fusietraject opnieuw tot de rechtbank te wenden met het verzoek om de statutaire doelomschrijving van de verkrijgende stichting op de voet van artikel 2:294 BW te wijzigen opdat haar gewijzigde activiteiten daarin worden weerspiegeld, biedt de rechtbank onvoldoende houvast om tot een ander oordeel te komen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2015:9514

Zaaknummer: C/13/593334/HA RK 15-273

Rechters: K.M. van Hassel

Advocaten: S.M. Marges

Wetsartikelen: 2:317 BW en 2:294 BW

RECHTSPRAAK

Euro Aktief Uitzendbureau BV

Een uitzendbureau voor Oost-Europese werknemers leeft de uit de cao voortvloeiende regels niet na en de stichting die dient toe te zien op de naleving van deze cao vordert dat de bestuurder en de indirect bestuurder van het uitzendbureau hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de nabetaling, die aan de vennootschap is opgelegd. Hieraan legt zij mede ten grondslag dat het uitzendbureau aan deze bestuurders dividend heeft uitgekeerd, kort gedaan nadat de stichting bij het uitzendbureau gegevens over naleving van de cao had nagevraagd. Het hof oordeelt dat er geen sprake is van een ernstig verwijt, mede omdat op het moment dat het dividend werd uitgekeerd, nog niet vaststond dat er een nabetaling plaats zou moeten vinden, laat staan dat de bestuurders duidelijk was wat de hoogte daarvan zou zijn.

Euro Aktief Uitzendbureau B.V. ('het uitzendbureau') fungeert als uitzendbureau voor een aantal voornamelijk Poolse uitzendkrachten. De Stichting Naleving CAO voor Uitzendkrachten ('SNCU'), die er voor dient te zorgen dat werkgevers de bepalingen uit deze cao naleven, vordert nabetaling van achterstallig loon en andere vergoedingen, die het uitzendbureau volgens een aantal algemeen verbindend verklaarde bepalingen van de cao dient na leven. Tevens vordert SNCU dat de enig aandeelhouder en enig bestuurder van het uitzendbureau ('de bestuurder B.V.') en de enig aandeelhouder en bestuurder van deze als bestuurder optredende B.V. ('de indirect bestuurder') hoofdelijk voor dit bedrag aansprakelijk worden gesteld. Hieraan legt zij onder meer ten grondslag dat, nadat de SNCU het uitzendbureau een brief had gestuurd met het verzoek om de betreffende gegevens aan te leveren, het bureau een dividend heeft uitgekeerd en dat hem ter zake een ernstig verwijt te maken is. Ook zijn kort na het uitkeren van het dividend de werknemers overgeplaatst naar een andere werkmaatschappij.

Het hof volgt de vordering van de SNCU niet. Het hof stelt voorop dat de bestuurder van een besloten vennootschap in beginsel niet aansprakelijk is, behalve wanneer hem ter zake van zijn handelen als bestuurder een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Indien de bestuurder heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt, kan daarvan sprake zijn. Van een dergelijk ernstig verwijt zal in ieder geval sprake kunnen zijn als komt vast te staan dat de bestuurder wist of redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. Er kunnen zich echter ook andere omstandigheden voordoen op grond waarvan een zodanig verwijt kan worden aangenomen. Dit alles geldt ook voor de indirect bestuurder (HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758, *NJ* 2006/659 en HR 23 mei 2014, ECLI:NL:HR:2014:1204). In casu is dus nodig dat de bestuurder B.V. wist of behoorde te begrijpen dat de werknemers als gevolg van de niet-naleving van de cao's schade zouden lijden en in dat licht hebben bewerkstelligd dat het uitzendbureau niet meer in staat was na te betalen.

Volgens het financieel onderzoek dat bij het uitzendbureau is gedaan, heeft de uitkering van het dividend weliswaar plaatsgevonden nadat het uitzendbureau de brief van de SNCU had ontvangen, maar ruim voordat vaststond dat het uitzendbureau een nabetaling diende te doen, laat staan dat duidelijk was wat de precieze hoogte van deze nabetaling was. Bovendien was het uitzendbureau in die tijd winstgevend, zodat het op zichzelf niet vreemd is dat dividend wordt uitgekeerd. Hiervan was in een aantal voorgaande jaren tevens sprake geweest. Verder heeft de SNCU onvoldoende concrete feiten gesteld op basis waarvan het hof kan oordelen dat sprake is geweest van ernstig verwijtbaar handelen. Het feit dat de bestuurder B.V. dan wel de indirect bestuurder het beleid kon bepalen, zoals SNCU heeft gesteld, is daarvoor in elk geval onvoldoende. Het bewijsaanbod van SNCU passeert het hof als te algemeen en te vaag, en de grief van de SNCU faalt dan ook.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:5277

Zaaknummer: HD 200 143 090_01

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, J.M. Brandenburg en Y.L.L.A.M. Delfos-Roy

Advocaten: Th.J.H.M. Linssen en M.H.D. Vergouwen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Hoekstra q.q./R.M. Trade B.V.

Wanneer een rechtspersoon op eigen aangifte failliet wordt verklaard en het duidelijk is dat er geen actief in de boedel aanwezig is of nog verkregen kan worden via bijvoorbeeld artikel 2:9 BW of 42 Fw kan de curator als belanghebbende in de zin van artikel 10 lid 1 Fw tegen de faillietverklaring in verzet komen. Dit is niet in strijd met de neutrale en onafhankelijke taak die de curator heeft te vervullen.

In deze zaak beantwoordt de Hoge Raad twee prejudiciële vragen gesteld door de Rechtbank Overijssel. Het gaat om de vragen (i) of de curator q.q. kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 10 lid 1 Fw en (ii) of de curator q.q. gelet op zijn neutrale en onafhankelijke rol in verzet kan komen tegen een faillissementsvonnis waarbij hij constateert dat er geen actief is of actief valt te verwachten. De Hoge Raad volgt de uitgebreide conclusie van A-G Timmerman. De faillissementscurator q.q. die op grond van artikel 10 Fw verzet aantekent op grond van de stelling dat de boedel geen of vrijwel geen actief bevat en dat actief ook niet te verwachten valt, kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van dat artikel. De neutrale en onafhankelijke rol van de curator verzet zich daartegen niet.

De feiten zijn als volgt. Op 8 april 2015 is op eigen aangifte van de bestuurder (en enig aandeelhouder) het faillissement van de vennootschap uitgesproken met aanstelling van de curator.

De curator is in verzet gekomen tegen de faillietverklaring van de vennootschap. De curator stelt dat er is voldaan aan de in de faillissementswet gestelde eisen voor faillietverklaring, maar dat er in dit geval door het duidelijke gebrek aan belang niet tot het aanvragen van het faillissement mocht worden overgegaan. Alle activiteiten zijn gestaakt, de contracten zijn beëindigd en de werknemers zijn niet meer in dienst. Aanwijzingen dat er nog activa voor de boedel te verwerven zijn door toepassing van de faillissementspauliana of het geldend maken van een bestuurdersaansprakelijkheid claim, ontbreken. De curator stelt dat de vennootschap via artikel 2:19 BW ontbonden had kunnen worden. Te verwachten is dat het faillissement op grond van artikel 16 Fw zal worden opgeheven bij gebrek aan baten. De curator zal echter wel

werkzaamheden moeten verrichten, waardoor de schuldenlast alleen maar toeneemt en zijn werkzaamheden niet vergoed zullen worden. Volgens de curator levert het aanvragen van faillissement in deze omstandigheden misbruik van bevoegdheid op.

De Hoge Raad erkent met Timmerman dat dit geen theoretisch vraagstuk is maar een reëel probleem dat zich in de praktijk vaak voordoet. De Hoge Raad gaat bij de beantwoording van de vragen uit van de situatie dat het faillissement van de rechtspersoon op eigen aangifte is uitgesproken. In dat geval kan het bestuur van de vennootschap de rechtspersoon immers ook via artikel 2:19 BW beëindigen.

Nu artikel 10 lid 1 Fw zelf geen uitsluitel geeft over wie als belanghebbende moet worden aangemerkt, knoopt de Hoge Raad aan bij bestaande criteria uit de jurisprudentie. Daarbij gaat het om de vraag in hoeverre de betrokkene door de uitkomst van de desbetreffende procedure zodanig in zijn eigen belang kan worden getroffen dat hij ter bescherming van dat belang zou mogen opkomen in de procedure, of in hoeverre hij anderszins zo nauw betrokken is of is geweest bij het onderwerp dat in de procedure wordt behandeld, dat daarin een belang is gelegen om in de procedure te verschijnen.

De Hoge Raad oordeelt dat de curator q.q. als belanghebbende aangemerkt kan worden. Hij wordt immers geconfronteerd met de situatie dat hij een wettelijke verplichting heeft tot het verrichten van werkzaamheden die tot een aanzienlijke omvang kunnen oplopen, ook als uiteindelijk toepassing wordt gegeven aan artikel 16 lid 1 Fw, en wel zonder dat hij enig uitzicht heeft op een beloning of zelfs maar vergoeding van de te maken kosten. Hij is bovendien vanaf het moment dat hij is benoemd en met zijn werkzaamheden een aanvang heeft gemaakt als boedelcrediteur aan te merken, waarmee hij in een rechtsbetrekking tot de schuldenaar komt te staan.

Ter bescherming van zijn getroffen eigenbelang mag de curator in verzet komen. De positie en de taak die de curator in het faillissement heeft, verzetten zich daar niet tegen. Weliswaar dient de curator, zoals ook Timmerman van mening is, zich op neutrale en onafhankelijke wijze van zijn taak te kwijten, maar dat verhindert niet dat hij, vanuit die positie, tot de slotsom kan komen dat de rechtspersoon (nagenoeg) geen activa bezit en dat die in het faillissement ook niet zijn te verwachten of te genereren.

De rechtbank vraagt niet hoe een verzet inhoudelijk zou moeten worden beoordeeld. Timmerman vraagt in zijn conclusie wel om een aanwijzing ten behoeve van de rechtspraktijk. De Hoge Raad voldoet aan deze wens en oordeelt dat een verzet in geval van een op eigen aangifte van een rechtspersoon uitgesproken faillietverklaring slechts voor gegrondverklaring in aanmerking dient te komen indien sprake is van een boedel die

(nagenoeg) geen activa meer omvat en er geen enkele aanleiding bestaat voor de verwachting dat in het faillissement, bijvoorbeeld met toepassing van artikel 42 Fw of artikel 2:9 BW, activa kunnen worden gegenereerd. In dat geval zal kunnen worden aangenomen dat (het bestuur van) de rechtspersoon de bevoegdheid aangifte tot faillietverklaring te doen – en daarmee de te benoemen curator te belasten met de werkzaamheden die tot beëindiging van het bestaan van de rechtspersoon moeten leiden zonder dat de curator voor zijn werkzaamheden een vergoeding tegemoet kan zien – heeft misbruikt. De faillissementswet beoogt verdeling van het vermogen van de schuldenaar onder de schuldeisers. Indien er geen vermogen is, moet de weg van artikel 2:19 BW bewandeld worden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3636

Zaaknummer: 15/02163

Rechters: E.J. Numann, C.A. Streefkerk, T.H. den Tanja-van Broek, M.V. Polak en G. de Groot

Advocaten: M.E. Bruning

Wetsartikelen: 10 Fw

RECHTSPRAAK

IJK Totaal Onderhoud B.V.

In deze zaak verwijt de curator van Ijk Totaal B.V. gedaagden dat zij met de levering van aandelen in Ijk Totaal B.V. geen ander doel nastreefden dan zich te ontdoen van schuldeisers, dat zij daarbij moeten hebben geweten dat de koper niet van plan was om de onderneming daadwerkelijk voort te zetten en dat hij (daarom) een katvanger was. Volgens de rechtbank is gebleken van de feitelijke leiding, die gedaagde 1 en 2 tezamen en in vereniging hebben gegeven aan de frauduleuze praktijken. Gedaagde 1 is daarvoor als (middellijk) bestuurder aansprakelijk op grond van artikel 2:11 BW, gedaagde 2 is aansprakelijk op grond van artikel 2:248 lid 7 BW, omdat hij het beleid van Ijk Totaal B.V. (mede) heeft bepaald, aldus de rechtbank.

De feiten zijn als volgt. IJK Totaal Onderhoud B.V. ('Ijk Totaal') is failliet verklaard. De curator in het faillissement van Ijk Totaal verwijt de (middellijke) bestuurders van IJK ('gedaagden') dat zij met de levering van de aandelen in Ijk Totaal aan koper X ('X') geen ander doel nastreefden dan zich te ontdoen van de schuldeisers van Ijk Totaal, dat zij daarbij moeten hebben geweten dat X niet van plan was om de onderneming daadwerkelijk voort te zetten en dat hij een katvanger was.

Bij tussenvonnis heeft de rechtbank gedaagden opgedragen bewijs te leveren van feiten of omstandigheden waaruit valt af te leiden (i) dat zij ten tijde van de verkoop en de levering van de aandelen in Ijk Totaal niet wisten dat X een katvanger was, (ii) dat zij ten tijde van de verkoop en de levering van de aandelen niet hebben begrepen dat de verkoop van de aandelen in Ijk Totaal geen ander doel diende dan zich hierdoor te ontdoen van de crediteuren van Ijk Totaal en (iii) dat de volledige administratie van Ijk Totaal op het moment van de overdracht van de aandelen aanwezig was. De rechtbank acht gedaagden in geen van deze bewijsopdrachten geslaagd.

De rechtbank is door het schriftelijke bewijsmateriaal en door de in verband met die stukken

door de getuige afgelegde verklaring overtuigd geraakt van de juistheid van de stellingen van de curator, kort gezegd inhoudende dat gedaagden met de levering van de aandelen in IJk Totaal aan X geen ander doel nastreefden dan zich te ontdoen van haar schuldeisers. Anders dan gedaagden benadrukken, blijkt volgens de rechtbank duidelijk genoeg dat gedaagde 1 en gedaagde 2 hoofdelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld voor de door de curator gestelde schade.

Uit de door de curator gestelde feiten en omstandigheden blijkt vooral van de feitelijke leiding, die gedaagde 1 en gedaagde 2 tezamen en in vereniging hebben gegeven aan de in dit dossier gebleken frauduleuze praktijken, aldus de rechtbank. Gedaagde 1 is daarvoor als (middellijk) bestuurder van IJk Totaal aansprakelijk op grond van artikel 2:11 BW, gedaagde 2 is aansprakelijk op grond van artikel 2:248 lid 7 BW, omdat hij het beleid van IJk Totaal (mede) heeft bepaald.

De rechtbank weegt in deze beoordeling mee dat gedaagden kennelijk willens en wetens hebben gehandeld omdat zij door hun eigen boekhouder uitdrukkelijk zijn gewaarschuwd voor de mogelijke consequenties van een handelwijze, zoals waarvoor de curator hen nu aansprakelijk stelt. Het beroep van gedaagde 1 op disculpatie als bedoeld in artikel 2:9 lid 2 BW faalt reeds hierom, omdat onder de in deze zaak gebleken omstandigheden niet in redelijkheid valt vol te houden dat hem geen ernstig verwijt treft in de zin van die bepaling.

De rechtbank verklaart voor recht dat gedaagde 1, gedaagde 2 en gedaagde 3, wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het totale faillissementstekort van IJk Totaal.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 09-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:5620

Zaaknummer: C/08/140690 HA ZA 13-263

Rechters: W.K.F. Hangelbroek, M.M. Lorist en M.M. Verhoeven

Advocaten: G.W. Breuker, H.G.M. van Zutphen en D.F. Briedé

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:11 BW en 2:248 lid 7 BW

RECHTSPRAAK

Eisers/Stichting Landgoed de Hellendoornse Berg

De rechtbank vernietigt een besluit tot verhoging van de beheervergoeding voor vakantiewoningen. Dit besluit is genomen door een Stichting. Volgens de rechtbank is de overeenkomst met iedere eigenaar afzonderlijk afgesloten en kan deze niet eenzijdig gewijzigd worden. Ook oordeelt de rechtbank dat in strijd met artikel 2:15 lid 1 sub a BW is gehandeld. Het besluit is namelijk genomen met drie leden in plaats van de vereiste vijf tot zeven leden.

Door een nieuwe berekeningswijze van de beheervergoeding die eigenaren van vakantiewoningen moeten betalen, is de situatie ontstaan dat eisers maandelijks een hoger bedrag moeten betalen. Voor een verhoging van de beheervergoeding dient de Deelnemersraad ('DR') van de Stichting haar goedkeuring geven. In deze zaak vorderen eisers A, B, C, D, E, F, G en H ('eisers') in conventie vernietiging van een verhoging van de beheervergoeding die zij moeten betalen als eigenaren van een vakantiewoning. Ook vorderen eisers aanpassing van de beheervergoeding. Gedaagde in deze zaak is Stichting Landgoed de Hellendoornse Berg ('de Stichting'), de stichting voor eigenaren van vakantiewoningen op het park 'Landgoed De Hellendoornse Berg'. Subsidiair vorderen eisers schadevergoeding voor de schade die ontstaat door de hogere beheervergoeding, daar dit invloed heeft op de verkoopwaarde van de vakantiewoningen. De Stichting vordert in reconventie voldoening van de verhoogde beheervergoeding die niet betaald is door eisers. De rechtbank beoordeelt eerst de formele vereisten voor het besluit en stelt dat het besluit van de DR, de goedkeuring van de nieuwe berekeningswijze, in strijd is met artikel 7 lid 2 van de statuten van de Stichting. Dit artikel stelt namelijk dat de DR moet bestaan uit ten minste vijf leden en maximaal zeven leden. Het besluit is echter genomen door drie leden en is derhalve om die reden alleen al vernietigbaar wegens strijd met artikel 2:15 lid 1 sub a BW. Daarnaast overweegt de rechtbank dat, ook als de DR uit vijf leden bestaan zou hebben, de Stichting het besluit niet had mogen nemen. De verhoging van de beheervergoeding berust namelijk op een wijziging van het systeem. De Stichting is naar het oordeel van de rechtbank niet gerechtigd zulk een wijziging door te voeren. De beheerovereenkomst is immers met iedere eigenaar afzonderlijk

afgesloten, waarin vermeld is dat een verhoging van de vergoeding van meer dan vijf procent alleen mogelijk is bij onvoorziene prijsstijgingen. Bij een verhoging boven vijf procent is de toestemming van de DR nodig. Zulk een afspraak kan niet eenzijdig gewijzigd worden. De rechtbank vernietigt het besluit van de Stichting tot verhoging van de vergoeding. Het besluit van de DR is niet vernietigbaar omdat de DR geen (rechtsgeldig) besluit heeft genomen. De rechtbank oordeelt daarnaast dat het niet aan de rechtbank is de beheervergoeding vast te stellen, dit is aan de Stichting.

De rechtbank vernietigt in conventie het besluit van de Stichting tot verhoging, dan wel aanpassing van de beheervergoeding. In reconventie wijst de rechtbank het gevorderde af. De Stichting wordt veroordeeld in de kosten van het geding in conventie en reconventie.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 09-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2015:5676

Zaaknummer: C/08/165613

Rechters: H. Bottenberg-Van Ommeren

Advocaten: A.G. Smink en E. Bakhuis

Wetsartikelen: 2:15 BW

RECHTSPRAAK

Bronwaterleiding Doorn NV

Geen uitkering van dividend op dividendbewijzen van ongeldige aandelen. Vraag is of met dividendbewijzen ook dividendrecht kan worden uitgeoefend. De rechter stelt dat het recht van dividend verbonden is aan aandelen. In dit geval is er sprake van conversie van aandelen, waardoor het aandeel waar het dividendbewijs aan gekoppeld is niet geldig is en er dus ook geen recht is op dividend.

Het onderhavige geschil volgt op een reeks van procedures die eiser heeft aangespannen tegen de Bronwaterleiding naar aanleiding van de aanpassing van haar statuten. De statuten zijn tweemaal aangepast bij notariële akten van 17 januari 2002 en 10 augustus 2007. In 2002 werd bepaald dat alle aandelen aan toonder geconverteerd werden in aandelen op naam. De aan de aandelen verbonden rechten konden weer worden uitgeoefend nadat de aandeelbewijzen bij de vennootschap waren ingeleverd. Later, in 2007, is een splitsing aangebracht tussen de aandelen waarvan de aandeelbewijzen (naar aanleiding van de conversie van 2002) waren ingeleverd en de overige aandelen. Over de overige aandelen vermelden de nieuwe statuten onder meer dat een conversie van deze aandelen onder bepaalde omstandigheden niet meer mogelijk is.

In dit geschil heeft eiser vermeld dat hij houder is van 186 dividendbewijzen op aandelen aan toonder in de Bronwaterleiding (dit zijn dus ‘overige aandelen’), en hij vordert nu veroordeling van de Bronwaterleiding om rekening en verantwoording af te leggen over het dividend dat sinds medio 1999 uitgekeerd had moeten worden.

Hiertoe heeft eiser primair gesteld dat de wijzigingen van de statuten nietig zijn omdat zij in strijd zijn met artikel 2:14 BW in verbinding met artikel 2:205 lid 9 BW, daar een aandeelhouder geheel is uitgesloten van het delen van de winst. Dit is door de Bronwaterleiding gemotiveerd bestreden. Daarnaast is in de eerdere procedure niet vastgesteld dat eiser überhaupt op enig moment aandeelhouder is geworden. Op deze grond wordt door de rechter vastgesteld dat hij geen aandeelhouder is geweest en dat hem dus ook geen winstuitkering is onthouden daar hij geen recht heeft op winstdeling.

Subsidiar stelt eiser dat het beroep van de Bronwaterleiding op de gewijzigde statuten jegens hem als houder van de dividendbewijzen onredelijk is. De rechtbank overweegt hierover dat moeilijk is vast te stellen of eiser inderdaad houder is van de dividendbewijzen, omdat hij geen stuk overgelegd heeft waaruit dit moet volgen. Daarnaast voert de Bronwaterleiding als verweer aan dat de aandelen aan toonder geschorst zijn zolang deze niet ter conversie bij de vennootschap zijn ingeleverd, zoals blijkt uit de huidige statuten. Hierop voert eiser aan dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen de uitoefening van rechten uit het aandeel en die uit het dividendbewijs, ex artikel 2:82 lid 4 BW. De rechtbank oordeelt echter dat het recht op dividend verbonden is aan het aandeel. Als de rechten die verbonden zijn aan het aandeel niet kunnen worden uitgeoefend, zoals in casu het geval, dan kan daarmee het recht op winstdeling of dividend evenmin worden uitgeoefend. De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2015:8575

Zaaknummer: C/16/392880 / HA ZA 15-465

Rechters: A.S. Penders

Advocaten: J.D. van Vlastuin, J.W. Leedekerken en S.P. Kamerbeek

Wetsartikelen: 2:82 BW, 2:8 BW, 2:14 BW, 2:205 BW en 2:105 BW

RECHTSPRAAK

Meavita

De Ondernemingskamer heeft wanbeleid bij het (voormalige) thuiszorgconcern Meavita vastgesteld en houdt de betrokken (leden van de verschillende) bestuurlijke en toezichthoudende organen van het Meavita-concern hiervoor verantwoordelijk. De Ondernemingskamer oordeelt onder meer dat de fusie die tot het Meavita-concern leidde onvoldoende doordacht was, dat de risico's van de fusie onvoldoende in kaart waren gebracht, dat de bij de fusie betrokken organen van de fusiepartners de nieuwe raad van bestuur en raad van commissarissen onvoldoende zorgvuldig hebben samengesteld, dat de vereiste centrale sturing bij Meavita Nederland ontbrak en dat de raad van commissarissen van Meavita Nederland tekort is geschoten door na te laten het functioneren van bestuurders in het kader van functionerings- en beoordelingsgesprekken te beoordelen. Bovendien hebben twee commissarissen hun medecommissarissen niet geïnformeerd over het functioneren van de voorzitter van het bestuur en hebben de zittende commissarissen de nieuwe leden van de raad van commissarissen ten onrechte niet volledig over de bestaande problemen geïnformeerd.

Het Meavita-concern kwam in 2007 voort uit een fusie tussen de stichtingen Meavitagroep ('Meavitagroep') en Sensire & Thuiszorg Groningen ('S&TZG'). In het Meavita-concern waren vanaf 2007 in totaal zo'n 20.000 personeelsleden werkzaam en er werd (thuis)zorg verleend aan ongeveer 100.000 cliënten. Aan het hoofd van het Meavita-concern stond Stichting Meavita Nederland ('Meavita Nederland'), een tophoudster die zelf geen onderneming dreef maar vooral ten doel had de overige rechtspersonen binnen het Meavita-concern aan te sturen.

Al in de loop van 2007 bleek sprake te zijn van een zeer zorgwekkende financiële situatie binnen het concern. Meavita Nederland leed over 2007 een verlies van ruim € 32,6 miljoen en over de eerste helft van 2008 een verlies van € 28 miljoen. Op 26 mei 2009, nog geen 2,5 jaar na de fusie, is het faillissement van Meavita Nederland uitgesproken.

De vakbond Abvakabo FNV heeft zich daarop tot de Ondernemingskamer gewend en de Ondernemingskamer heeft op 30 mei 2011 geoordeeld dat er sprake was van gegronde redenen om te twijfelen aan een juist beleid en heeft een onderzoek bevolen. In augustus 2013 hebben de benoemde onderzoekers een omvangrijk onderzoeksverslag uitgebracht. De Ondernemingskamer heeft in deze beschikking op verzoek van Abvakabo FNV geoordeeld dat uit het onderzoeksverslag blijkt dat op een groot aantal punten sprake was van wanbeleid van Meavitagroep, Meavita Nederland, (tot en met 2006 genaamd) S&TZG en dat de betrokken bestuurders en toezichthouders hiervoor verantwoordelijk zijn. De kosten van het onderzoek, die in totaal € 1 miljoen bedroegen en die door de (de curatoren van) Meavita Nederland en Abvakabo FNV zijn betaald, kunnen volgens de verdeelsleutel zoals opgenomen in de beschikking worden verhaald op de verantwoordelijke bestuurders en toezichthouders.

De Ondernemingskamer onderkent dat de betrokken bestuurders en toezichthouders in een bijzonder moeilijke periode moesten opereren (concurrentie werd ingevoerd, de AWBZ werd gewijzigd, de WMO werd geïntroduceerd, onbetaalde overproductie kwam te staan tegenover zorgplicht, er moesten (via aanbesteding) overeenkomsten worden gesloten met tientallen gemeenten, enzovoort), maar in plaats van deze zeer moeilijke externe factoren tegemoet te treden met extra zorgvuldigheid en aandacht, vervielen bestuurders en toezichthouders in een cumulatie van tekortkomingen. De voornaamste gronden die (afzonderlijk of in onderlinge samenhang) wanbeleid hebben opgeleverd betreffen de volgende:

Onvoldoende aandacht besteed aan de voorbereiding en uitvoering van de fusie; risico's onvoldoende in kaart gebracht

De raden van bestuur van de betrokken fusiepartners hebben voorafgaand aan de fusie een fusiedocument opgesteld waarin de doelstellingen van de fusie slechts op hoofdlijnen zijn vastgesteld. Op welke wijze en binnen welke termijnen deze doelstellingen zouden moeten worden gerealiseerd, was niets concreets vastgelegd. Een duidelijke taakstelling voor de raad van bestuur van Meavita Nederland (de 'RvB') ontbrak en evenmin waren afspraken gemaakt over de wijze waarop en de tijdstippen waarop de bij de fusie te vormen raad van commissarissen van Meavita Nederland (de 'RvC') toezicht zou houden op de verwezenlijking van de doelstellingen. Een en ander werd overgelaten aan besluitvorming na de fusie. Echter ook na de fusie is het volgens de Ondernemingskamer niet tot concretisering gekomen.

Ook ontbrak in het fusiedocument zowel een financiële paragraaf als een paragraaf waarin de risico's van de geplande exercitie werden geïnventariseerd. Hierdoor waren er geen meetbare financiële doelstellingen geformuleerd, werd in het midden gelaten of en op welke wijze de doelstellingen in financieel opzicht konden worden gerealiseerd en werden de toen reeds bekende risico's niet, althans onvoldoende in kaart waren gebracht. Het verweer van de betrokken bestuurders en toezichthouders dat er bewust voor zou zijn gekozen om geen financiële paragraaf en geen risicoparagraaf op te nemen omdat sprake was van turbulente omgevingsveranderingen en onzekere toekomstige ontwikkelingen slaagt niet omdat dergelijke paragrafen juist worden opgenomen om een onzekere toekomst zo veel mogelijk te beschrijven en mogelijke ontwikkelingen en de daarvan te verwachten gevolgen in kaart te brengen, aldus de Ondernemingskamer.

De Ondernemingskamer stelt vast dat de fusiepartners onvoldoende aandacht hebben besteed aan de voorbereiding, aan de uitwerking en aan de uitvoering van de fusie. Bij dit oordeel neemt de Ondernemingskamer uitdrukkelijk de omvang van de betrokken ondernemingen, de daarbij betrokken belangen van werknemers, potentiële cliënten en de zorg in de werkgebieden van de fuserende partijen in aanmerking, evenals de complexiteit van de fusie en de forse opgave waarvoor de te vormen RvB zou komen te staan.

Onzorgvuldige samenstelling RvB en RvC; geen profielschetsen voor functies in nieuw te vormen concern; geen functioneringsgesprekken

Bij het samenstellen van de nieuwe RvB en RvC hielden de betrokken raden van bestuur en toezichthoudende organen van de fusiepartners zich volgens de Ondernemingskamer vooral bezig met de (beperkte) keuze tussen de in de fusiepartners zittende bestuursvoorzitters en toezichthoudende personen, waarbij de herkomst van de te benoemen leden, de 'bloedgroepen', een belangrijke rol speelde. Dat vergrootte volgens de Ondernemingskamer het risico dat bij de te maken keuzes niet de geschiktheid voor de te vervullen functies (aan de hand van objectieve criteria) maar andere factoren de overhand kregen.

De Ondernemingskamer oordeelt dat de betrokken raden van bestuur en toezichthoudende organen van de fusiepartners tekort zijn geschoten door geen profielen voor de functies van de bestuurders en leden van de RvC van de bij de fusie te vormen rechtspersoon op te stellen. Het had voor de hand gelegen om profielen voor de functies in het nieuw te vormen concern op te stellen met daarin de gewenste competenties en ervaring van de leden van de nieuwe RvB en RvC omdat het immers voorspelbaar was dat op de nieuwe RvB zware taken en verantwoordelijkheden zouden komen te rusten en dat die taken en verantwoordelijkheden onder bijzonder moeilijke omstandigheden zouden moeten worden vervuld. Door het opstellen van dergelijke profielen achterwege te laten hebben de betrokken bestuurders en

toezichthouders het ernstige risico genomen dat op één of meer functies niet een geschikte bestuurder en/of commissaris zou worden benoemd.

Daarnaast is naar het oordeel van de Ondernemingskamer de RvC van Meavita Nederland tekortgeschoten door na te laten het functioneren van de bestuurders van Meavita Nederland in het kader van functionerings- en beoordelingsgespreken te beoordelen. Het ontbreken van profielschetsen, functionerings- en beoordelingsgespreken heeft er onder meer toe geleid dat bestuurders zijn benoemd en dat zij hun taak hebben kunnen (blijven) vervullen zonder dat in de betrokken periode op enigerlei wijze een weloverwogen en objectieve reflectie heeft plaatsgevonden en zonder dat een beoordeling van de vervulling van die taken heeft plaatsgevonden.

Medecommissarissen onvoldoende geïnformeerd over (dis)functioneren voorzitter RvB; nieuwe RvC leden onvoldoende geïnformeerd door zittende RvC leden

De voorzitter van de RvC en één medecommissaris ('commissaris Q') hebben hun medecommissarissen belangrijke interne en externe signalen over het functioneren de voorzitter van de RvB ('bestuurder A') onthouden. De voorzitter van de RvC en commissaris Q, beide afkomstig van de raad van toezicht van de Meavitagroep, bespraken deze signalen niet binnen de RvC omdat zij oppositie van de andere 'bloedgroep' vreesden. De Ondernemingskamer oordeelt dat met deze handelwijze afbreuk is gedaan aan het goede functioneren van de RvC en aan de RvC de mogelijkheid is ontnomen om in een eerder stadium de positie van bestuurder A ter discussie te stellen. Daarnaast werden de nieuw toetredende leden van de RvC bij hun benoeming (op 1 oktober 2007) onvolledig geïnformeerd. Zij werden niet voldoende op de hoogte gesteld van het zware weer waarin de organisatie verkeerde. De Ondernemingskamer acht het onaanvaardbaar dat de zittende RvC en in het bijzonder de voorzitter, die het contact met de nieuwe leden onderhield, deze nieuwe leden niet over de problemen informeerde.

Noodzaak centrale sturing; decentrale bestuursfilosofie daarmee strijdig; rapportage wezenlijke stuurindicatoren onvoldoende

De gedachte achter de fusie was dat de fusie zich hoofdzakelijk zou richten op de topstructuur (Meavita Nederland) en de onderliggende structuur van de fusiepartners nagenoeg ongewijzigd zou blijven. De RvB zou als een soort bestuur op afstand fungeren met vooral een toetsende rol ten aanzien van het beleid van de algemeen directeuren van de verschillende werkmaatschappijen, terwijl de RvC diende te toetsen of die toetsing door de RvB op de juiste wijze geschiedde. De Ondernemingskamer oordeelt dat niet is gebleken dat de fusiepartners bij de besluitvorming over de fusie de vraag voldoende onder ogen hebben gezien welke

structuur het beste bij de doelstellingen van de fusie zou passen. Inhoudelijk is de Ondernemingskamer op dit punt van oordeel dat de concernbrede ambities van Meavita Nederland bij uitstek centrale sturing vergden. De leden van de RvB, die formeel ook het bestuur vormden van de verschillende werkmaatschappijen, konden zich niet beperken tot toezicht houden maar dienden aan de rol van die werkmaatschappijen invulling te geven. Het aldus ontbreken van centrale sturing levert naar het oordeel van de Ondernemingskamer een ernstige tekortkoming op die – gelet op de bewuste keus daarvoor – zowel aan de RvB als de RvC te verwijten valt.

Ten aanzien van de informatiestromen van de werkmaatschappijen naar concernniveau oordeelt de Ondernemingskamer dat het als gevolg van de decentrale organisatie praktisch gesproken niet mogelijk was om betrouwbare en adequate stuurinformatie in geconsolideerde vorm tijdig op concernniveau te verkrijgen en te bespreken. Ook de vele wisselingen op de posities van de controllers binnen de organisatie en de gespannen verhouding tussen de controllers van sommige werkmaatschappijen en de centrale organisatie van Meavita Nederland heeft naar het oordeel van de Ondernemingskamer een negatieve invloed gehad op de mogelijkheid om geïntegreerde, kloppende en tijdige informatie op concernniveau beschikbaar te hebben. Deze situatie heeft onaanvaardbaar lang voortgeduurd en dit kan de RvB en de RvC worden aangerekend, aldus de OK.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:4454

Zaaknummer: 200.135.666/01 OK en 200.135.666/02 OK

Advocaten: A. van Deuzen, C.R. Huisjes, R.C. de Mol en E.L. Zetteler

Wetsartikelen: 2:344 BW en 2:354 BW

RECHTSPRAAK

Yelloobee

Enquêteverzoek en verzoek tot voorlopige voorzieningen door twee van de zes aandeelhouders van 4Apps Holding. Verzoekers zijn van mening dat het voortzetten van de ontwikkeling van het softwareproduct in de 100% dochtervennootschap Yelloobee onverantwoord is en dat dit de continuïteit van de onderneming in gevaar brengt. De Ondernemingskamer oordeelt dat in die situatie de huidige koers van het bestuur – het onverminderd doorgaan met investeren uit andere bedrijfsresultaten ondanks het uitblijven van relevante resultaten – gegronde redenen om te twijfelen aan een juist beleid oplevert. Toewijzing onderzoek en benoeming tijdelijk bestuurder met beslissende stem ten aanzien van beleid met betrekking tot Yelloobee en doorslaggevende stem ten aanzien van andere kwesties.

4Apps Holding is op 23 mei 2008 opgericht. Josobo, Twibuwi, Elluf, Delfus, Rodamy en Fairview houden ieder een gelijk deel (1/6) van de aandelen van 4Apps Holding en vormen eveneens gezamenlijk het bestuur van 4Apps Holding. 4Apps Holding houdt alle aandelen in 4Apps Group, Yelloobee en Flexfair. 4Apps Holding is enig bestuurder van Yelloobee. 4Apps Holding, Josobo en Twibuwi zijn bestuurders van Flexfair. De natuurlijke personen achter de (zes) aandeelhouders van 4Apps Holding zijn allen, tezamen met 4Apps Holding, bestuurder van 4Apps Group.

Binnen Yelloobee is in 2012 gestart met de ontwikkeling van een softwareproduct. Medio 2014 hebben Josobo en Twibuwi ('Josobo c.s.') voorgesteld om te stoppen met de ontwikkeling van Yelloobee, omdat het softwareproduct naar hun mening onvoldoende baten opleverde. In mei 2015 hebben zij een ontvlechting van 4Apps Group voorgesteld, omdat zij het onverantwoord vonden om door te gaan met het investeren in Yelloobee. In de bestuursvergadering van 30 september 2015 heeft de meerderheid van het bestuur (waaronder niet: Josobo c.s.) besloten

om door te gaan met Yelloobee.

Josobo c.s. verzoeken om een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van 4Apps Holding, 4Apps Group, Yelloobee en Flexfair ('4Apps c.s.'). Zij leggen hieraan ten grondslag dat de forse investeringen in het softwareproduct Yelloobee, zonder dat er substantiële omzet mee wordt gemaakt en zonder voldoende vraag ernaar in de markt, te lang zijn doorgegaan en dat het doorontwikkelen onverantwoord is en de continuïteit van de onderneming hiermee in gevaar komt. Ter onderbouwing van hun stellingen beroepen zij zich onder meer op een door JAN accountants opgesteld 'rapport van bevindingen' van 29 september 2015, waaruit blijkt dat het negatieve resultaat van Yelloobee een bedreiging vormt voor de continuïteit van de onderneming.

4Apps c.s. verwerpen zich met de stelling dat het bestaande verschil van inzicht over het te voeren beleid niet maakt dat het beleid onjuist is. De meerderheid van het bestuur wenst – daarbij geadviseerd door een marketingdeskundige op het gebied van software – verder in Yelloobee te investeren. Het kost tijd om een nieuw softwareproduct succesvol in de markt te zetten en het zou juist van slecht ondernemerschap getuigen om het nu, prematuur, stop te zetten, aldus 4Apps c.s.

De Ondernemingskamer oordeelt als volgt. Anders dan 4Apps c.s. hebben gesteld, reikt het geschil verder dan louter een verschil van inzicht hoe te ondernemen. Er zijn voldoende concrete aanwijzingen dat het negatieve resultaat van het bedrijfsonderdeel Yelloobee en de daarmee samenhangende forse afwaarderingen mogelijk leiden tot verdamping van het eigen vermogen van de onderneming in een zodanige mate dat de continuïteit van de onderneming daardoor wordt bedreigd, aldus de Ondernemingskamer. De betwisting van 4Apps c.s. is onvoldoende voor een ander oordeel. De huidige koers van het bestuur, het onverminderd doorgaan met investeren van de opbrengsten uit de andere bedrijfsonderdelen in het softwareproduct Yelloobee ondanks het vooralsnog uitblijven van relevante opbrengsten, levert onder de genoemde omstandigheden gegronde redenen op om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken.

De Ondernemingskamer beveelt een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van 4Apps Holding, dat zich met name richt op het beleid ten aanzien van het softwareproduct Yelloobee. Het onderzoek zal tevens betrekking hebben op het beleid en de gang van zaken van 4Apps Group en Yelloobee, die een economische eenheid vormen met 4Apps Holding.

De Ondernemingskamer acht het treffen van onmiddellijke voorzieningen noodzakelijk en benoemt een derde als bestuurder van 4Apps Holding, 4Apps Group en Yelloobee. Deze bestuurder is zelfstandig vertegenwoordigingsbevoegd en zonder deze bestuurder kunnen de

vennootschappen niet worden vertegenwoordigd. Ten aanzien van het beleid met betrekking tot Yelloobee heeft deze bestuurder een beslissende stem (dat wil zeggen dat zijn stem daarin bepalend is) en ten aanzien van overige kwesties een doorslaggevende stem (dat wil zeggen dat zijn stem de doorslag geeft als de stemmen staken). Daarnaast bepaalt de Ondernemingskamer dat artikel 15 van de statuten van 4Apps Holding – dat de goedkeuring van een 2/3 meerderheid van de AVA vereist voor bestuursbesluiten ten aanzien van het beleid van de vennootschap – buiten werking wordt gesteld. De aanwijzing van de onderzoeker wordt aangehouden, zodat kan worden gezien of met behulp van de tijdelijk bestuurder een minnelijke regeling kan worden getroffen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:5206

Zaaknummer: 200.173.205/01 OK

Rechters: A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, M.M.M. Tillema en A.J. Wolfs

Advocaten: H. Oosterhuis en L.C.L. Bults

Wetsartikelen: 2:345 BW, 2:349a BW en 2:350 BW

RECHTSPRAAK

AMS/Heidelberger

Uitkoopprocedure. Vordering van AMS tot uitkoop van de overige aandeelhouders van Teleplan reeds toegewezen. In dit arrest oordeelt de Ondernemingskamer over een incidentele vordering van een aandeelhouder (Heidelberger) tot aanpassing van de door de Ondernemingskamer benoemde deskundige opgestelde procedure. Deze procedure strookt met eerder tussen AMS en Heidelberger gemaakte afspraken en is overigens ook niet in strijd met beginselen van hoor en wederhoor. De vordering wordt afgewezen.

In een arrest van 19 maart 2013 heeft de Ondernemingskamer reeds geoordeeld dat de vordering van AMS, strekkende tot uitkoop van de overige aandeelhouders in Teleplan, in beginsel kan worden toegewezen. De Ondernemingskamer heeft een onderzoek bevolen naar de waarde van de over te dragen aandelen in Teleplan en daartoe een deskundige aangewezen.

In dit arrest oordeelt de Ondernemingskamer over een door een aandeelhouder (Heidelberger) opgeworpen incidentele vordering met betrekking tot de inrichting van het onderzoek. Heidelberger heeft bezwaar tegen de door de deskundige opgestelde procedure. Deze bezwaren zien met name op de bevoegdheid van de deskundige om vast te stellen welke door AMS/Teleplan verstrekte informatie vertrouwelijk is en het (uitsluitend) aan AMS/Teleplan voorleggen van een voorlopig concept-deskundigenbericht. Heidelberger acht de procedure vanwege deze punten in strijd te zijn met de elementaire beginselen van hoor en wederhoor en een goede procesorde. Heidelberger vordert vaststelling daarvan en aanpassing van het procedureplan.

De Ondernemingskamer stelt bij de beoordeling voorop dat tussen AMS en Heidelberger afspraken zijn gemaakt over de inrichting van het deskundigenonderzoek. Heidelberger en AMS hebben niet gesteld dat deze afspraken niet meer zouden gelden. Onderdeel van deze afspraken was dat AMS bepaalde gegevens als vertrouwelijk mag aanmerken en dat de

deskundige beoordeelt of deze kwalificatie terecht is gegeven en zo ja, dat hij deze onder bepaalde voorwaarden voor zijn onderzoek mag gebruiken zonder dat Heidelberger daarvan kennisneemt. Daarnaast hebben partijen afgesproken dat de deskundige een conceptrapport aan AMS zal voorleggen, ter beoordeling van de interpretatie van gegevens en het correcte gebruik van vertrouwelijke gegevens. Omdat het procedureplan strookt met de gemaakte afspraken, acht de Ondernemingskamer de bezwaren van Heidelberger ongegrond en de incidentele vordering niet toewijsbaar.

De Ondernemingskamer merkt daarnaast nog op dat de gemaakte afspraken niet onverenigbaar zijn met de artikelen 19 Rv en 6 EVRM, omdat, om effectief commentaar te kunnen leveren op een deskundigenbericht, partijen niet steeds de beschikking behoeven te hebben over alle (onderliggende) bescheiden en andere gegevens waarop het deskundigenbericht mede is gebaseerd. Een partij die een deskundigenbericht onvoldoende inzichtelijk of controleerbaar acht, kan daarvan desgewenst blijk geven in haar commentaar, waarna de rechter oordeelt of het bericht zonder schending van hoor en wederhoor aan de beslissing ten grondslag kan worden gelegd (HR 13 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:599).

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:5071

Zaaknummer: 200.100.680/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar en M.M.M. Tillema

Advocaten: H. van Hooijdonk en M.C.J. de Schepper

Wetsartikelen: 2:92a BW, 6 EVRM en 19 Rv

RECHTSPRAAK

Fayrefield

Enquêteprocedure. Onderzoeksverslag wordt ter inzage gelegd voor belanghebbenden. Partijen worden in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over de verhoging van het onderzoeksbudget (van € 20.000 naar € 29.150).

In beschikkingen van 12 en 14 januari 2015 heeft de Ondernemingskamer een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Fayrefield, een onderzoeker benoemd, en bepaald dat het onderzoek ten hoogste € 20.000 (excl. btw) mag kosten.

Bij brief van 19 november 2015 heeft de onderzoeker het onderzoeksverslag aan de Ondernemingskamer doen toekomen en verzocht om het onderzoeksbudget te verhogen tot een bedrag van € 29.150. Bijlage bij de brief is een pro-formadeclaratie van de onderzoeker.

De Ondernemingskamer bepaalt dat op de voet van artikel 2:353 lid 2 BW het onderzoeksverslag met bijlagen ter inzage ligt voor belanghebbenden. De Ondernemingskamer stelt daarnaast partijen in de gelegenheid zich uit te laten over het verzoek van de onderzoeker tot verhoging van het onderzoeksbudget en over de op de voet van artikel 2:350 lid 3 BW vast te stellen vergoeding van de onderzoeker.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:4874

Zaaknummer: 200.151.6757/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, A.C. Faber en M.M.M. Tillema

Advocaten: A.F. Ammerlaan, H.M. van de Mol Otterloo en A.M. Boot

Wetsartikelen: 2:353 lid 2 BW